

ΚΥΡΙΑ Ρ. Κ.
ΕΚΠΤΕΟ. Η. ΜΑΘΙΩΝΟΥΛΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΩΝ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ

Κύριοι,

·Ο κ. Κίμων Μιχαηλίδης, ιδρυτής και ἐπὶ μακράν σειράν
έτῶν Διευθυντής τῶν Παναθηναίων ἔξεχώρησε τὴν ἔνδοσίν των
εἰς τὸν κ. Γεώργιον Ἀγγ. Βλάχον.

·Αποχωρῶν τοῦ περιοδινοῦ αὐτοῦ, τὸ δποτὸν τόση ἐργασία
καὶ κόποι ἐπέβαλον εἰς τὴν κοινὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν, δ
κ. Μιχαηλίδης ἐλπίζει ὅτι τὴν ἐκτίμησιν αὐτὴν καὶ τὴν ἀγάπην
ιληροδοτεῖ εἰς τὴν νέαν του Διεύθυνσιν.

·Ο κ. Γεώργιος Βλάχος, ἀντὶ πάσης διὰ τῶν γραμμῶν αὐτῶν
ύποσχέσεως θ' ἀναμείνῃ νὰ δμιλήσουν ύπερ τῶν Παναθηναίων
τὰ «Παναθήναια».

Μὲ πολλὴν τιμήν,

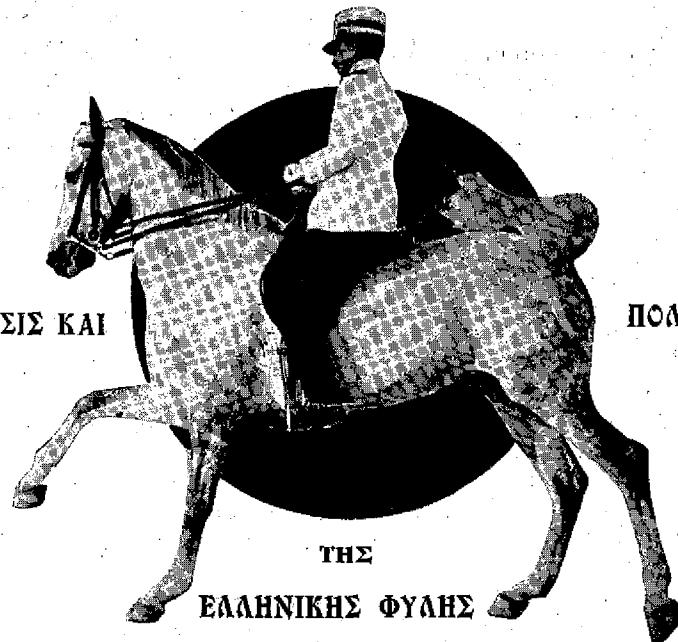
ΚΙΜΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

·Αθῆναι, 15 Αὐγούστου 1914.

ΙΠΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΚΑΙ

ΠΟΛΕΜΙΚΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ

ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΥΛΗΣ

Παραχωρούμεν τὴν πρώτην σελίδα μας εἰς τὸν στρατόν, όπως τοῦ ἔχομεν παραχωρήσῃ διοι τὴν πρώτην μας σκέψιν. Εἶναι ἐποχὴ τώρα, κατὰ τὴν ὥποιαν κάθε "Ἐλλην ἔγινεν δλίγον στρατιωτικός, καὶ ἐστὶν δὲν ἔγινεν, δφεῖλι νὰ γίνη. Διότι ὁ στρατός εἶναι τὸ μεγαλειόν τοῦ "Ἐθνους καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Κράτους. Ο ἀληθῆς διακεκριμένης μορφώσεως φίλος τῶν Παναθηναίων κ. Γ. Λασκαράκης, λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ, θὰ ἔχῃ τὴν καλωσύνην νὰ διατελέσῃ ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς διὰ τοὺς πολλοὺς καὶ διὰ τοὺς δλίγον.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν πρό τινος, ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ, τελεσθέντων ἵππικῶν ἀγώνων, δι' οἵτινος τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν ἐπέδειξε τοσούτῳ ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον, δὲν ἥθελεν εἰσθαι τοις δόσκοπον νὰ τεθῇ τὸ ἐρώτημα: Διὰ ποίον λόγον διπήρειν ἀνέκαθεν πάρο? ἡμῖν παντελής σχεδὸν ἔλλειψις ἵππικῆς κινήσεως; Διότι πρὸ παντὸς βεβαίως δὲν πρέπει ν' αὐταπάτωμεθα. Ἵππικοὶ ὅγωνες τελούμενοι κάθε δίσεκτον ἔτος—καὶ μ' διόδους προσπαθείας τῶν ἑκάστοτε αὐτοὺς δργανωσάντων!—καὶ εὐγενεῖς τινες ἀπόπειραι—ἀναγόμεναι φεῦ! καὶ αὐταὶ εἰς τὸ παρελθόν—πρὸς σύστασιν ἵππικῶν διμίλων δὲν ἀποδεικνύουν βεβαίως τίποτε. Ο χαρακτηρισμὸς τῆς εἰς τὴν ἵππασίαν ἐπιδόσεως τοῦ "Ἐλληνος δύναται νὰ συνοψισθῇ ἐν τοῖς ἔξης καὶ ὑποδέτομεν διτὶ δὲν θὰ ὑπάρχωσι πολλοὶ οἱ ἀντιφρόνοντες: Ο ἀξιωματικὸς ἐπιπενεύς δλίγον ἐκτὸς τῶν ὕδρων τῆς ὑπηρεσίας του, δι πολίτης καθδόλον. Ἀλλὰ καὶ δι τὸ πρῶτος ἵππευε πολὺ, διον ἐν Γαλλίᾳ, Βελγίῳ, Ιταλίᾳ κλ., τὸ πρᾶγμα ἀφορῶν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ στράτευμα, θὰ εἴχε καὶ πάλιν μικράν σημασίαν. Μόνον δταν ἡ ἵππασία ὡς δύσκολης ἀθλητικὴ διαδοθῆ, παρὰ τῇ εὐπόρω τάξει κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ καὶ ταῖς λοιπαῖς δλίγον κατ' δλίγον, πρᾶγμα δυνατόν, ὡς δὰ δεῖξωμεν ἐν τοῖς ἐπομένοις, μόνον δταν τὸ αἰσθημα τῆς πρὸς τὸν ἵππον ὁγάπτης ἀναπτυσσόμενον καταλήλως ἐκλαίκευθῇ, οὗτος εἰτεῖν, τότε μόνον εἶνε δυνατὸν νὰ προκύψῃ ὁφέλεια Ἐθνικῆ, ὁφέλεια ὑλικὴ καὶ ἥθική. Ή ὑλικὴ εἶναι προφανής. Ἐνεκα τῆς δημιουργηθσομένης ζητήσεως ἵππων θέλει αὐξήση ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς τὸν τόπον εἰσαγομένων τοιούτων, οἵτινες πάντες θὰ δύνανται ἐπωφελῶς νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἐν ἐκτραπείᾳ. Εξ ἄλλου οἱ νέοι, οἱ γνωρίζοντες ἵππασίαν, εἴτε πρὸ τῆς στρατιωτικῆς αὐτῶν θητείας εἴτε διπωσδήποτε κατ' αὐτὴν τελειοποιούμενοι θὰ δύνανται ἐν πολέμῳ νὰ προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας των ὑπὸ πολὺ καλτέρους δρούς. Μὲ τὴν σημερινὴν δλιγοχρόνιον στρατιωτικὴν θητείαν τὸ ζήτημα διὰ τὰ ἔφιπτα σώματα είνει ὑψηστης σημασίας. Αὐτὸς ἄλλως είνει καὶ δι λόγος, δι τὸν εἰς τὰ πλείστα τῶν κρατῶν οἱ διὰ τὸ ἵππικὸν προσδιόμενοι καὶ γνωρίζοντες ἵππασίαν κατατάσσονται ὑπὸ δρούς διαφρόσους καὶ πολὺ εὔνοικωτέρους τῶν λοιπῶν. Ἀλλ' ἡ ἥθικὴ ὁφέλεια ἔσται κατὰ πολὺ μείζων. Εἰνε τῷ διτὶ παγκοίνως γνωστὸν διτὶ ἡ νίκη ἐνδὲ στρατοῦ—καὶ δταν λέγωμεν στρατοῦ, λέγομεν λαοῦ, μὲ τὸ σύστημα τῆς γενικῆς στρατολογίας — ἔξασφαλμέται πολὺ δλιγότερον διὰ

τῶν ὑλικῶν τούτου παραγόντων (ἀριθμοί, δργάνωσις, τεχνικὰ μέσα κτλ.) ἡ τῶν ἥθικῶν (πολεμικὴ δρμή, προσωπικὸν θάρρος, πεποίθησις τῶν μὲν ἐπὶ τοὺς δέ, αὐτοπεποίθησις). Ὄλοι οἱ στρατιωτικοὶ συγγραφεῖς εἶνε σύμφωνοι ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς κανονισμοὺς δόλου τοῦ κόσμου τὸ τοιοῦτον ἀναγράφεται μὲν μεγάλα γράμματα ὡς ἀξίωμα. Οὐδὲ θά ἡτο δυνατὸν νὰ ἔχῃ τὸ πρᾶγμα ἀλλως μὲ τὴν πληθὺν τῶν παραδειγμάτων, ἀτινα ἐπὶ τούτων παρέχει ἡ Ἱστορία παντὸς Ἐθνους καὶ ἐν πάσῃ αὐτοῦ ἐποχῇ.

Ἄλλοι οἱ ἥθικοὶ παράγοντες δὲν εἶνε κυρίως ἡ δύναμις μόνον: ἡ πολεμικὴ δρμή καὶ τὸ προσωπικὸν θάρρος, διότι πᾶσα πεποίθησις εἶνε ἀμεσος αὐτῶν συνέπεια. Ὅταν τῷ δοντὶ αἰσθάνεται κανεὶς διὰ τὸν πρᾶγμα, εἴτε δὲ Ἰδιος εἴτε οἱ ἄλλοι, ἔχει καὶ αὐτοπεποίθησιν καὶ πεποίθησιν εἰς τοὺς ἄλλους. Διότι ἡ τελευταία αὗτη ἐπ’ αὐτῶν κυρίως βασίζεται. Ὅταν φεύγῃ κανεὶς διὰ τὸν πόλεμον, ἐκεῖνο τὸ δποίον εὔχεται νὰ ἔχουν οἱ σύντροφοί του—ἀνώτεροι ἡ κατώτεροι, ἀδιάφορον—εἶνε τὸ θάρρος κατὰ πρῶτον λόγον καὶ κατὰ δεύτερον καὶ τοίτον τὰς ἐπαγγελματικὰς γνώσεις. Εἰς τὴν κοινὴν αὐτὴν ἐπιχείρησιν, εἰς ἣν τὰ κεφάλαια καταβάλλονται εἰς αἷμα, δὲν ἀνέχεται κανεὶς κυρίως τοὺς τζαπατῆδες.

Καὶ ἡ μὲν πολεμικὴ δρμή, ἡ δποία δὲν εἶνε ἄλλο τι ἢ μία «ἰσχυρὰ ἐπιθυμία τῆς νίκης», εἶνε ἀποτέλεσμα τοῦ πατριωτισμοῦ ἐνδὸς λαοῦ καὶ τῆς συναισθήσεως του πρὸς τὸ καθῆκον καὶ τὴν τιμὴν του. Ἡ τοιαύτη μόρφωσις εἶνε εἰς δλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἔφογον τοῦ Σχολείου καὶ ἀρχήν, ἀλλὰ καὶ τοῦ στρατεύματος ἐν μέρει. Καὶ παρ’ ἡμῖν ἡ τοιαύτη διαπλαγώγησις, μήπω ἵσως τελείως ἐξελιχθεῖσα, λειτουργεῖ διπλωσίᾳ πανονικῶς. Βοηθεῖ δὲ Ἰδιος εἰς τοῦτο, διὰ τὸ «Ἐλλην» ἔχει γενικῶς ὀλίγην ὀνάγκην τῆς τοιαύτης διαφωτίσεως. Ἡ Ἰδιος τοῦ ἀλυτρῶν τρήματος τοῦ «Ἐλληνισμοῦ», ἡ «Μεγάλη Ἰδέα», τὸ ξερὸν αὐτὸ πτο, τὸ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν μεταβιβάζοντον, ἀλλὰ παραμένον διαβεστον, εἶνε τοσούτῳ ἰσχυρῶς ἐν αὐτῷ ἐρριζωμένα, ὅστε αὐτὴ καὶ μόνη εἶνε ἐπαρκής, δπως γεννήσῃ καὶ τὸν ἀκραψινέστερον πατριωτικὸν ἐνθουσιασμόν. Ἡ «Ἰδέα» αὕτη, ὡς σωβιωτικὴ ἐκδήλωσις, καὶ διὰ τὴν διάρκειαν αὕτης καὶ τὴν ἔντασιν εἶνε ἵσως ἐπὶ τὰ ὀραιότερα πράγματα ποῦ εἰδεν δ κόσμος¹.

«Οπωδήκοτε δύναται δικαίως νὰ θεωρηθῇ

ως τὸ «Ἐλληνικὸν θαῦμα» τῶν νεωτέρων χρόνων! Ἀλλ’ ὁ πατριωτικὸς ἐνθουσιασμός, ἀσταθῆς καὶ ἀρχὴν ἀλλως, οὐδὲν δύναται ἐν πολέμῳ μόνος νὰ φέρῃ εἰς πέρας. Ἐνώπιον τοῦ κινδύνου ἐν καὶ μόνον εἶνε ἀποτελεσματικόν: τὸ προσωπικὸν θάρρος. Καὶ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν ἀκριβῶς τούτου οὐδεμία κατεβλήθη ποτέ, παρ’ ἡμῖν,

εἰς τῷ δοντὶ γνωστὸν διὰ τὸν ἔχθρον, πρὸς οὓς ἔχει νὰ παλαιόση ἐν πολέμῳ ὁ στρατιώτης, εἶνε δύο: διάκοπος καὶ διάφορος. Ἐν τοῖς Σχολείοις καὶ ἀρχάς, ἀλλ’ ἐν τῷ στρατεύματι ἴδια καταβάλλεται φροντίς, δπως βαθμηδὸν προπονηθῇ ὁ στρατιώτης, ἵνα δυνηθῇ νὰ κατανικήσῃ τὸν κόπον ἰσχυροποιεῖται δῆλον διὰ τὸ σῶμα. Ἐξ ἄλλου τὰ αὐτά, οχολεῖον καὶ στρατός, διαπλάτου πατριωτικῶς τοὺς νέους, ἤτοι λαμβάνεται μέριμνα καὶ περὶ τοῦ νοῦ. Ἀλλὰ περὶ τῶν νεύρων ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ νοῦ οὐδεμία ποτὲ ἀλληλήθη. Ἀπ’ ἐναντίας, διὰ σχετίζεται μὲ τὸν φρόνον, ἀποσκορακίζεται συστηματικῶς καὶ γενικῶς ἀποφεύγομεν νὰ κάμωμεν περὶ αὐτοῦ λόγον. Θὰ ἔλεγε κανεὶς διὰ τὸν φρόνον τοῦ φρόνου!

Ἐν τούτοις ἡ δραστικὴ ἵππασία, οὐχὶ ἀμοιρος μικρῶν τινῶν συγκινήσεων, εἶνε ἐκτάκτως καταλλήλον μέσον πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ αἰσθήματος τῆς πρὸς τὸν κινδύνον δρμῆς. Δὲν πρόκειται ἀλλως τε περὶ δημητοργίας οὐτε ἐν «Ἐλλαδίῳ οὐτε ποὺ ἀλλοχοῦ τοῦ τοιούτου αἰσθήματος. Τὸ αἰσθῆμα τῆς ἐκ τοῦ κινδύνου ἐλέξεως, τῆς ὑπὸ τοῦ κινδύνου ἔξασκον μένης γοητείας — κατὶ ὁσὰν ἥθικὸς Πλυγγος — εἶνε ἔμφυτον εἰς τὸν ἀνθρωπον καὶ ἀνεξάρτητον τῆς θελήσεως του. Ἡ Φύσις, ἡς ἐν παντὶ ἡ μέριμνα πρὸς διατήρησιν τοῦ εἴδους διαφαίνεται, δὲν ἡδύνατο ἡ νὰ ὀπλίσῃ τὰ δοντα μὲ αὐτό, διότι ἄλλως ἡθελον εὔρεθη ταῦτα ἀπαράσκευα διὰ τὴν ἐν τῇ ζωῇ πάλην.

Χωρὶς δθερ τοῦτο ἡ ἀντίκειται πρὸς τὸν νόμον τῆς αὐτοσυντρήσεως, ὡς ἐκ πρώτης δψεως φαινεται, εἶνε ἀπ’ ἐναντίας ἀπαραίτητον τούτου συμπλήρωμα. Αὐτὸ δηνοεὶ δ Ζαρατούστρας τοῦ Νίτσε, διαν λέγη δι τὸ «δ ἀνθρωπος ἐξ ἐπικινδύνως». Ἀλλὰ τὸ αἰσθῆμα τοῦτο ἔχει ὀνάγκην νὰ διατηρηται διαρκῶς ἐν ἀγρογόρσει, ἴδια σήμερον, μὲ τὰς ἀντιδέσμους ἐπ’ αὐτοῦ ἐπηρείας τῶν κοινωνικῶν, ἐκπολιτιστικῶν καὶ θρησκευτικῶν θεωριῶν. Βεβαίως οἱ πόλεμοι — τὰς

¹ Ως γνωστόν, διὰ τῆς φράσεως ταῦτης ἐπωνόμασεν, δ Ernest Renan, ἐν τῇ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως προσευχῇ του, τὸ σύνολον τῶν ὑπερόχων προσπαθειῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

V. Berard. La Turquie et l'Hellenisme contemporain.

γνιαστικὰ αὐτὰ μέσα τῆς ἀνθρωπότητος κατὰ τὸν Μόλικε — θὰ ἡσαν πρὸς τὸν οὐ καταλληλότερο. Ἀλλὰ πόλεμοι δὲν γίνονται διαρκῆς, ἀκριβῶς δὲ πρόκειται περὶ τῆς εἰς τούτους παρασκευῆς.

Πάντως δὲν πρόκειται, καὶ τοῦτο δέον ἵσως ίδιατέρως νὰ τονισθῇ, περὶ «σχολείου παλληκαράδων» ἢ «ἀπονομῆς διπλωμάτων ἀνδρείας». Ὁπως ἀνόιτον θὰ ἡτο ἐπίστοιης νὰ φιλερηματικῶτας ἀστός διειλέθων δόλον τοῦ τὸν βίον ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα δὲν θὰ ἡδύνατο ν’ ἀναφανῇ ἐν πολέμῳ ἥρως. Ὑπάρχουσι πολλὰ παραδείγματα. Ἀλλὰ τὰ παραδείγματα ταῦτα δὲν ἀποτελοῦσι τὸν κανόνα καὶ παραμένει πάντοτε ἀλληλήθης διὰ, ἐὰν ἔκατὸν ἀνθρωποι ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῆς εἰρήνης συνεχῶς ἀποτέλεσμα αὐτῆς παρ’ ἡμῖν διάδοσις θέλει ἀποτέλεση ἐθνικὸν δψελος καὶ δέον ἐπομένως ἐνεργῶς νὰ ἔπιδιωχθῇ. Ἀλλὰ τὸ πῶς τὸ τοιούτον δύναται περισσοτέρους οἵτινες ὄλιγοτερον ποτὲ εἰδελον ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὰς συγκινήσεις τοῦ

πολέμου, μόλον διτι, ὡς ἥδη εἰπομεν, οἱ ἐπηρεαζόμενοι δύνανται νὰ ἔχωσι τὰ αὐτὰ καὶ ἵσως ἀγνότερα τῶν μὴ ἐπηρεασθέντων πατριωτικὰ αἰσθήματα. Καὶ περὶ αὐτοῦ καρίως πρόκειται καὶ ὅχι περὶ ἥρωισμοῦ. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, δι’ ὃν εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἐπιδίδονται εἰς σπόρο ἐπικάνθυτα καὶ ἡ τοιαύτη ἐπίδοσις κυβερνητικῶς ἐνθαρρύνεται. Ἀλλὰ τὰ πλείστα τῶν ἀλλοχοῦ τοιούτων σπόρο εἶνε ἀνεψάρχομοστα, δυστυχῶς, παρ’ ἡμῖν εἶτε λόγω τοῦ κλιματος, εἶτε λόγω τῆς αἰτιας ἀναπτύξεως τῶν σχετικῶν βιομηχανιῶν. Ἡ ἵππασία, ὡς πρῶτος ἀλλως σταθμός, συνδυάζουσα καὶ τὰ προμνησθέντα τῶν ἀλλοχοῦ πλεονεκτήματα, εἶνε τὸ καταλληλότερον. Δι’ αὐτὸν τὸν λόγον ἡς οὓς οἶνον τε εὑρητέρα αὐτῆς παρ’ ἡμῖν διάδοσις θέλει ἀποτέλεση ἐθνικὸν δψελος καὶ δέον ἐπομένως ἐνεργῶς νὰ ἔπιδιωχθῇ. Ἀλλὰ τὸ πῶς τὸ τοιούτον δύναται περισσοτέρους οἵτινες ὄλιγοτερον ποτὲ εἰδελον ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὰς συγκινήσεις τοῦ

Γ. Λ.

1870

(ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ)

ΟΤΑΝ οἱ Πρώτοι κατενίκησαν τοὺς Αὔστριακούς εἰς τὴν μάχην τῆς Σλάδοβας, διός δ κόσμος ἐμάντευεν διὰ ἀργὰ ἥ γρήγορα θ’ αὐλητήσιν εἰς τὸ Μέτες δ Μάκ-Μαών στρατοπεδεύσιν εἰς τὸ Σαλόν, δηνούσι συνεννοήθη μὲ τὸν Ναπολέοντα τὸν Γ’, διατάσσεται ἀπὸ τὸν τότε Υπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τοιαύτης διαπολικόν παλικαρό νὰ σπεύσῃ πρὸς σωτηρίαν τοῦ Μπαζαΐν εἰς τὸ Μέτες καὶ νὰ θέσῃ μεταξὺ δύο πυρῶν τοὺς Πρώτους. Τὸ τολμηρὸν αὐτὸ τοῦ θέσης μεταξὺ δύο πυρῶν τοὺς Πρώτους. Τὸ τολμηρὸν αὐτὸ τοῦ σχέδιον, τοῦ διποίου ἡ ἐπιτυχία ἵσως ἡλλάζει τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων, ἔξετελέσθη ταῦτα συνέχισαν ἐκθρικούς σχεδίους τῶν Πρώτων. Μεταποτίσας διπλωματικῶς διπλωραγματεύσεις δ πόλεμος ἐκηρύχθη τὴν 15 Ιουλίου 1870.

Διαιρεῖται εἰς τρεῖς περιόδους.

*

Αἱ 250.000 ἀνδρῶν καὶ τὰ ἑπτά σφιατά στρατοῦ, τὰ δηποταὶ ἀπήρτεις τὴν Γαλλικήν στρατιάν, διεσπάρησαν κατὰ μῆκος τῶν συνδρῶν, ἀπὸ τὸν Μπελφόρ μέχρι τῆς Τουνβίλ. Οἱ ἑναντί των Πρώτων δηηρημένοι εἰς τρεῖς στρατιάς συνεποσεῦντο εἰς 400.000 περίπου. Η πρώτη μάχη διεθετεῖ τὴν 4 Αὔγουστου. Οἱ Πρώτοι νικοῦν τοὺς Γαλλίους καὶ κατασυντρίβουν μίαν μεμονωμένην μεραρχίαν εἰς τὸ Βιστονίμπορον, νικοῦν τὸν Μάκ-Μαών εἰς τὸ Φρεσδέλλερ τὴν 6 Αὔγουστου. Εἰς τὴν Λωρραΐνην δ Σταλνμετος, ἀναγκάζει τὴν γαλλικήν στρατιάν τὸν Φρονσόρ νὰ υποχωρήσῃ πρὸς τὸ Μέτες, καὶ μαζὶ φεύγουν πρὸς τὴν πολιτικήν τὸ 3, 4 καὶ 6ον σώματα τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Μετὰ τὰ μάχας τῆς Γκραβελόττη (16 Αὔγουστου

*

Η ἐπανάστασις μυκάται εἰς τὸν δρόμον τῶν Παρισίων. Η κυβερνητική τῆς Ἐθνικής Ἀμύνης, ἡ δηποταὶ συνεστήθη τὴν 4 Σεπτεμβρίου, προσπαθεῖ νὰ συνεχίσῃ τὸν ἀγώνα μὲ προσεχέρους στρατούς δ Βινό, δ Αυρρό καὶ δ Τροστ διεπαστίζουν ματαίως τὴν πρωτεύουσαν μὲ τὸν 173.000 ἀνδρῶν τούς. Οἱ Γερμανοὶ προχωροῦν πρὸς τὴν γαλλικήν πρωτεύουσαν.

στρατόν δ στρατός τοῦ Λείγηρος μετά ἀσημάντους νίκαις εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων γιγάνται τελεωτικῶς εἰς τὸ Ὁρλέαν τὴν 5 Δεκεμβρίου.

*

ΑΙ τελευταῖαι προσπάθειαι τῶν Γάλλων τείνουσιν εἰς τὴν ἀπελευθέρων τῆς γερμανοκρατούμενης χώρας δ στρατός τοῦ Λείγηρος διαιρεῖται εἰς δύο στρατιὰς· ἡ πρώτη δίδει τὰς μάχας τοῦ Βωζανού, τοῦ Βανδώμη, τοῦ Μάνσ, καὶ κατορθώνει νὰ ἀνακτήσῃ μερικάς θέσεις· δ Βούρδαχης, διοικητής τῆς δευτέρας στρατιᾶς ἡττᾶται εἰς τὴν μάχην τοῦ Ερικούρ (17 Ιανουαρίου 1871) καὶ καταφένει εἰς τὴν Ελβετίαν. Ο Φαιδέρμπ, μὲ τὸν στρα-

τὸν τοῦ Βορρᾶ μετά τινας ἐπιτυχίας ἡττᾶται εἰς τὸ Σαιν-Κεντέν (19 Ιανουαρίου). "Ολα τὰ φρούρια τῆς Γαλλίας εἶναι εἰς χειρας τοῦ ἔχθροῦ ἐκτός τοῦ Μπελφόρ. Εἰς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν ἡ πείνα θερίζει τοὺς κατοίκους μετὰ μάταιας προσπαθειῶν πρὸς διάσπασιν τῆς πολιορκίας ἡ Κινέργησις τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης ἀναγκάζεται νὰ ζητήσῃ ἀνακωχὴν (28 Ιανουαρίου). Εἶναι τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Ο βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας στέφεται Αὐτοκράτωρ τῶν Γερμανῶν εἰς τὰς Βερσαλλίας. Τὴν 10 Μαΐου ὑπογράφεται ἡ συνθήκη τῆς Φραγκφούρτης, ἥτις παραδίδει τὴν Ἀλσατίαν ἐκτός τοῦ Μπελφόρ καὶ μέρος τῆς Δωρραινῆς εἰς τοὺς Γερμανούς καὶ διοχρεώνει τὴν Γαλλίαν νὰ πληρώσῃ δισεκατομμύρια φράγκα ἀποζημίωσιν πολέμου.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

Ο ΔΙΑΒΑΤΗΣ

ΜΙΑ ΚΟΡΗ

[Πῶς δημιήθησε διατρόπος Χ. τὴν τελευταία τὸν περιπέτεια.]

Μολονότι εἶμαι λίγο ταρταρίνος καὶ μ' ἀρέσει γιὰ νὰ περάσῃ τὴν προηγούμενη νύχτα ἀγρυπνη, δπως συμπεραίνω ἀπὸ τὸ δτι ἔπεισε ἔτσι ξερῇ στὸν ὑπνο μέσα σ' ἔνα τραίνο. Ἐκείνο ποῦ μ' ἐνδιαφέρει εἰνε, ἀν εἰνε ὁμορφη. Τὸ λινὸ ποῦ σκεπάζει τὸ κεφάλι της τὸ ἔρει. Άλλ; ἀν κρίνω ἀπὸ τὸ σῶμά της φαίνεται καλοφτιαγμένη καὶ ἀν τὰ δάχτυλά της δὲν ἔσαν λίγο ζαρωμένα στοὺς κάτω κόμπους, ἀπόδειξις πῶς τὰ βάζει στὴ δουλειά, θά στοιχηματίζα πῶς εἶνε γυναῖκα τῆς ἀριστοκρατίας ἡ κοπότα. Εἶνε παντρεμένη; εἶνε κορίτσι; Κύτταξα τὸ δεξί της χερι. Δὲν εἶχε βέρα. Ἐνα δαχτυλιδάκι μόνον χρυσό, φειδωτό, ποῦ κατέληγε σ' ἔνα πλατύ κεφάλι μὲ μιὰ πέτρα διαφανή, γαλαζωπή, ποῦ εἶχε μιὰ ρόδινη ἀντανγεία στὸ βάθος σὸν νὰ σκέπαζε μιὰ σταγόνα αἴματος.

Τὸ λινὸ τῆς ξέφυγε ἀπὸ τὸ πρόσωπο. Εἶχε ἀκόμη κλεισμένα τὰ μάτια, χωμένα γλυκὰ στὶς κόγχες μὲ στιλπνὲς καμπυλωτὲς βλεφαρίδες κάτω ἀπὸ καμαρωτὰ μαῦρα φρύδια. Τὸ κάτω χειλός της ἦταν λίγο κρεμασμένο ἀπὸ τὸν ὑπνο καὶ ἀπειάλυτες δόντια μικρὰ καὶ δσορά. Δοντάκια καὶ χειλί ποῦ τῆς ἔδιναν ἔνα παιδικὸν θέλγητρο. Μὲ μιᾶς μοῦ ἥρθε ἡ ἐπιθυμία νὰ μὲ δάγκαναν αντά τὰ καριτωμένα δοντάκια.

Ἐξύπνησε, ἔτριψε τὰ μάτια της, τὰ ἀνοιγόκλεισε δύο τρεῖς φρορὲς νευρικά, σὸν νὰ τρόμαξε ποῦ βρέθηκε ξαφνικά ἀπέναντι ἐνὸς ὄντρος ποῦ τὴν ἐκύτταξε σὸν ὁριμό φρούτο, ἀλλὰ διὰ μιᾶς ἡσύχασε. Εἶνε δύσκολο νὰ πιάσῃ κανεὶς κούβεντα μὲ μιὰ γυναῖκα καταμόναχη σ' ἔνα στενὸ διαμέρισμα τραίνου; Στὴν παραπάνω στάσι τῆς προσέφερα ἔνα ποτήρι νερὸ καὶ τῆς εἶπα δτι ἀν ἥθελε νὰ ξαπλωθῇ καὶ νὰ κοιμηθῇ, μποροῦσα νὰ περάσω σ' ἔν' ἀλλό διαμέρισμα. Μ' εὐχαρίστησε. Δὲν ἥθελε νὰ κοιμηθῇ. Ἀρχισα νὰ μιλῶ γιὰ τὰ μέρη ποῦ περνούσαμε, θυμήθηκα δλους τοὺς Ἑλληνικοὺς τόπους καὶ σταμάτησα στὴν Κέρκυρα.

— Πήγατε στὴν Κέρκυρα, δεσποινίς;

Μιὰ στιγμαία ταραχὴ πέρασε ἀπὸ τὸ πρόσωπό της καὶ μοῦ ἀπάντησε ἀμέσως μὲ φωνὴ σταθερή.

— Οχι δὲν ἔχω πάει πουνθενά.

Τῆς εἶλα «δεσποινίς», καὶ δὲν μοῦ ἀπάντησε πῶς εἶνε κυρία. Ἐταν ἐλεύθερη λοιπόν. Δὲν μποροῦσα νὰ κρατήσω τὴ χαρά μον κι' ἔτριψε τὰ χερια ἀπὸ εὐχαρίστησι.

γηρά μου ξαναμίλησε γιατί τὸν ὄφωστο γαμβρό της, τόσο ἀρρώστο ποῦ ἦταν κανεὶς νὰ δέσται νὰ τεθάνῃ γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ Ζωὴ. Εἶχε ἀντὸς ὃ ἀνθρώπος μιὰ ἀρρώστεια ποῦ δὲν εἶνε οὔτε νὰ τὴν λέῃ κανεῖς. Καταλαβαίνετε τί κακὸ τὴν εὐθῆ; Κορίτσι πρόσμα, νέα, εἰνε ἀνθρώπος ἐπὶ τέλους κι' αὐτὴ κι' ἔνας ἄνδρας μὲ τέτοια ἀρρώστεια εἶνε ἡ μεγαλύτερη κατάρα γιὰ μιὰ κοπέλλα. Τί θέλετε νὰ κάνῃ τώρα ἡ Ζωὴ; Καὶ νὰ ἥθελε τούλαχιστον νὰ τὸν χωρίσῃ. Μὰ λέσι πῶς εἶνε καθηκόν της νὰ μείνῃ κοντά του γιὰ νὰ μὴ τὸν ἐπιταχύνῃ τὸ θάνατο. Τὸ πιάνο της — ἦταν πιανίστα ἀπὸ τὶς λίγες — ἔχει νὰ τὸ ἐγγίσῃ ἀπὸ τότε ποῦ παντεύθηκε, αὐτὴ ποὺ τρέλλανεται γιὰ μουσική.

Ἐνόησα τὴν τραγωδία αὐτῆς τῆς κόρης. "Ολη τὴν νύχτα καὶ τὴν ἀλλή μέρα καὶ ὅλη τὴ βδομάδα δὲν είχα ἄλλο στὸ νοῦ μου παρ' αὐτήν. Αὐτὸς τὸ νέο πλάσμα, τὸ γοντευτικό, ποῦ μιλοῦσε ἀπὸ ὅλη τὴν ὑπαρξίη της ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς χαρᾶς, ἦταν κλεισμένο σ' ἔνα σπίτι σὰν σὲ θάλαμο νοσοκομείου μ' ἔναν ἀνίστο, μ' ἔνα ζωντανὸ πτῶμα. Καὶ ἡ γλυκεία μυρωδιά ποῦ ἔβγαινε ἀπὸ ὅλους τοὺς πόρους τῆς ὑπάρξεως της ὁ ἀέρας ἔκεινος τῆς φρεσκάδας της είχε μολυνθῆ ἀπὸ τὴν ὄσμη τῆς πτωμαίης ποῦ ἀνάδινε γύρω της. "Αρχισα γιὰ μιὰ περιπέτεια, κυνήγησα μιὰ ενθυμητή γυναίκα καὶ βρέθηκα μπροστά σὲ μιὰ τραγωδία. "Αλλὰ τί ἥθελα ἔγω κοντά σὲ μιὰ δυστυχισμένη ποῦ ἔκινδύνευε νὰ κάσῃ μαζί μου καὶ τὴ λίγη ήσυχλα ποῦ είχε; Γιατὶ νὰ τὴν συναντήσω; "Αλλὰ καὶ γιατὶ νὰ τὴν συναντήσῃ ἔκεινος; Τί ἥθελε;

"Ημουν ἔρωτευμένος μαζί της. Τὴν ἐφανταζόμουν κλεισμένη σ' αὐτὸς τὸν τάφο πλάι σ' ἔνα πτῶμα καὶ μ' ἔπιανε φρόνη καὶ λύσσα. "Αλλὰ τί νὰ ἔκανα; Κουράγιο, είπα, καρδιά μου. Δὲν είσαι γιὰ γενναῖα πράγματα, ἀλλ' οὔτε μπορεῖς νὰ καταστρέψῃς. Τράβα λοιπὸν στὸ δρόμο σου.

"Ἐδεσσα τὰ μπαούλα μου καὶ εἰδοποίησα διτὶ ἀδειάζω τὸ δωμάτιο. Ενδρέθηκα ἀναγκασμένος νὰ τὸ πῶ στὴ μαμά της Ζωῆς Λυτρῆθηκε, ἀλλὰ δὲν ἐπροσπάθησε νὰ μ' ἐμποδίσῃ. "Αλλως τε εἶχε κι' αὐτὴ τὰ δικά της βάσανα. Τρεῖς ἡμέρες τώρα ὁ γαμβρός της ἦταν πολὺ ἀσχηματικός, — ἔγω τὸ ξέρω πῶς ἐπέρασα — καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα στῆς δύο τὸ μεσημέριοι ἐγύρισα κατακούρασμένος μὲ ἀμάξει στὸ σπίτι, μὲ ἀγώνια, μὲ λύπη, σὰν τὸν ἀνθρώπο ποῦ ἔτοιμαζεται γιὰ μακρινὸ ταξίδι, ποῦ Ὁ ὀφῆσῃ ἀγαπημένους τόπους καὶ δὲν θὰ τοὺς ξαναίδῃ, σὰν ἔκεινον ποῦ ἔτοιμαζεται γιὰ ἔξορια. Μουσική μὲ σταμάτησε στὸ διάδρομο. "Ηταν τὸ πιάνο της Ζωῆς. Δὲν ἔχω ίδεα ἀπὸ μουσική, ἀλλὰ

σίγουρα αὐτὸς ποῦ ἔπαιξε θὰ ἦταν τοῦ Μπετόβεν. Μ' ἐσυγκλόνιξε δόλοπτορον, μοῦ ἔβαλσάμωνε τὸν πόνο, ἔκανε τὴν καρδιά μου νὰ φτερονυγῆῃ ἀπὸ ἐλπίδες. Εἶχα γυρίσει στὸ σπίτι σὰν νεκρὸς καὶ τώρα ημουν ἔτοιμος νὰ φωνάξω.

— "Ἄς χαροῦμε λοιπὸν νὰ νειάτα μας καὶ τὶς καρδιές μας. Πάμε νὰ φύγουμε, Ζωὴ.

Δὲν μποροῦσα νὰ κρατηθῶ, καὶ ἐπλησίασα στὸ διάδρομο ζωηρά. "Επαίζεν δλοένα. "Ἡ καρδιά μου ἐσφίγγετο ἀπὸ ἀπελπισία μαζὶ καὶ ἀπὸ χαρά. Πρώτη φορά τὴν ἄκουγα νὰ παιζῃ. "Ηταν ἐντυχισμένη λοιπὸν ἀπόφει. "Ἡ ψυχή της ἐφαίνετο μεθυσμένη, δῆλη ἔκεινη ἡ χαρούμενη μουσικὴ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν νέα ὑπαρξή της, ἦταν σᾶν ἰκεσία στὸ Θεό τῶν δυστυχιομένων πλασμάτων ποῦ ἀξίζουν νὰ ζήσουν, τὸ ἔξασιο ὑστερικὸ τραγούδι τῆς γυναίκας ποῦ δὲν ἔχασηρη. "Αλλὰ δὲν θὰ τὴν ἄκουγα πιά. Τὸ ἀμάξι ἦταν κάτω στὴν πόρτα καὶ μ' ἐπερίμενε μὲ τὰ πρόγραμμά μου γιὰ νὰ φύγω γιὰ πάντα. "Ο ἀμάξις ἔγροιναζε δυνατά μὲ τὸ ἀλογό του γιὰ ν' ἀκούσω καὶ νὰ κατέβω γρήγορα γιατὶ ἀργοῦσα. "Ἐγύρισα γρήγορα πατῶντας δυνατά πρός τὸ δωμάτιο μου. "Ἡ πόρτα της Ζωῆς ἀνοίξε πιστό μου. "Ἐγύρισα. Μοῦ ἔγνεφε νὰ πάω ἔκει. Σανακάθησε στὸ πιάνο ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνας ἀπάνω στὸ κόπιαλα, ἔγυρε τὸ κεφάλι ἀπάνω στὰ λευκά της χέρια καὶ μοῦ εἶπε.

— Γιατὶ δέλετε νὰ φύγετε;

— Ζωὴ, τῆς εἴπα. Είνε καιρὸς πιά. "Ηταν μεγάλο λάθος μου ποῦ ἥρθα ἔδω. Τί νὰ κάμω; Μὲ καταλαβαίνετε.

— Φεύγετε λοιπὸν στὰ σοβαρά;

— Τὸ ἀμάξι περιμένει κάτω. "Έχω δεμένα τὰ πρόγραμμά μου.

Ἐσηκώθηκα.

Τότε ἐλιγύσθη ἐπάνω στὸ πιάνο, ἔκρυψε τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ.

— Είνε κακὸ αὐτὸς ποῦ κάνετε, είπα. Δὲν πρέπει νὰ κλαίτε. Μ' ἀφήνετε νὰ φύγω μὲ τέτοια θλιβερὴ ἐντύπωσι. Βλέπετε πῶς τὰ δάκρυνας μοῦ στοκίζουν.

Τότε ἔκεινη ἀνεστηκώθη, μοῦ ἀπλώσε τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε.

— Μείνε.

— Εφίλησα τὸ μαλακὸ χεράκι της.

— Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ὑποφέρω. "Αφησέ με νὰ φύγω.

— Απὸ τὸ ἄλλο δωμάτιο ἄκουγα τὸ βογγητὸ ποῦ ἀρρώστου. Εφώναζε βραχνά:

— Ζωὴ, Ζωὴ.

— Μιλάει δ' ἄνδρας σας.

Τότε ἔκεινη, σᾶν νὰ μὴν ἄκουος τίποτε,

ἀρχισε νὰ παιζῃ τὸ ἵδιο κομμάτι. Τὰ χέρια της γλυπτούσαν ἐπάνω στὰ πλήκτρα, σᾶν νὰ τὰ εἴχε κουρδίσῃ ἔνα μεθυσμένο ἐλατήριο καὶ δ' στρογγυλός ψηλὸς λαιμός της ἦταν ἀνασηκωμένος καὶ τὸ κεφάλι της φιγιμένο πίσω μὲ τὰ μάτια κλειστά διάστημα στὰ ροῦχα, μὲ τὸ κεφάλι πελιδνό, χωματένιο, καὶ τὰ μάτια γιαλένια. Τὸ μισάνικο του στόμα ἦταν σᾶν ἔνα σπήλαιο μανάτου. Δὲν μιλοῦσε πιά. Δὲν θὰ μιλοῦσε στὸν αἰῶνα. Ξαναγύρισα μέσα στὴ σάλα μὲ φρίκη, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ είπω τίποτε στὴ γυναίκα του. "Ἡ Ζωὴ ἔπαιζεν δλοένα μὲ πάθος ἀσυγκράτητο, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ δόπιστα καὶ μὲ τὰ μάτια κλειστὰ ἀκόμη. Οἱ στηλικὲς βλεφαρίδες της ἦσαν ὑγρὲς ἀπὸ ἀφράντης δάκρυα. Δάκρυα ισως γιὰ τὴ χαρὰ ποῦ τὴν καλούσε νὲα γυναίκα μὲ δλες τὶς δυνάμεις της, μὲ τὴν ψυχὴ καὶ μὲ τὸ σῶμά της νὰρθῇ καὶ νὰ τὴν δαμάσῃ.

Μ' δλη τὴν κυριαρχία τῆς μουσικῆς ξανάκουσα στὴν ἀγωνία τοῦ ἀρρώστου ποῦ τὴν καλούσε.

— Ζωὴ, Ζωὴ.

— "Άλλ' ἔκεινη δὲν ἀκούγεται τίποτε. "Ανοίξε μόνον τὰ χελιδη της καὶ μοῦ εἴπε σιγαλά.

— Νὰ μείνης, νὰ μείνης.

Ἐβγῆκα στὸ ποράδινο, ἐπέταξα τοῦ ἀμάξια δσα ἀσημένια φράγκα είχα στὸ πορτοφόλι μου καὶ τοῦ είπα νὰ φύγῃ. "Ημουν νευρικός ἀπὸ τὴ χαρά μου. Περπατοῦσα ἀνω κάτω στὸ δωμάτιο, ἐν δικένη ἔπαιξε. Σκέφθηκα ξεαφνα τὸν ἀρ-

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΔΩ

(Βιργίλιος: Αἰνειάς Ι, 605 κ. ε.).

"Ἄν οι αἰθέρες ἔχουντε Θεόν,
ποῦ δ' οι καλὸ γίνεται δῶ νὰ βλέπῃ,
ὦ! πάντα ἔστε, ὥ βασιλισσα, νὰ σκέπῃ!
ὦ! πόσο εὐτυχισμένος δ' αἰδὸν
καὶ δοξασμένος ποῦ εἰς τὴ γῆ μας σ' ἔχει φέρει,
μὰ κ' οι γονιοί σου, ἔστε τοῦ θρόνου τέτοιο ταῖο!

Ναι! δοσ τὰ πελάγη θ' ἀναδείνουν
ἀπὸ τὰ ποτάμα — δοσ θὰ χύνωται γοργὰ —
καὶ δοσ τὸν θρόνον τὸν δασῶν θὰ κυρηγῇ
δ' ήμιος ποῦ εἰς τὸν κάμπονς θὰ δδεύνουν
καὶ δοσ θὰ βάσκουν τὸ δστρα τὴν θηλά,
πάντα, δοσ καὶ ἀν πέσω χαμηλά,

Καὶ δπον ἀν με σπρώξῃ τὸ σκληρό μου πεποωμένον
ἡ φαντασία μου καὶ ἡ μνήμη μου, ὥ Λιδό,
σκλαβες σου θᾶν δεμένες πάντα ἔδω,
καὶ δποιες καὶ ἀν μ' ἔχοντας καλεσμένον.

Μεταφραστής — Ν. ΛΙΒΑΔΑΣ

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΜΕΤΑ τὴν αήρινην τοῦ πάνευρωπαίκου πολέμου δόλοι ἔφοβήθησαν ὅτι καὶ ἡ 'Ελλάς καὶ' ἀνάγκην θὰ περιπλακῇ εἰς ὃήξιν μὲ τοὺς γείτονάς της. Εύτυχος ὅμως ἐπεκράτησεν ἡ σύνεσις, καὶ ὑπάρχει ἐλπίς νὰ περάσωμεν ἐν γαλῆνῃ τὰς τελευταῖς ἡμέρας τοῦ καλοκαιριοῦ. Οὗτα ὅν δολοὶ οἱ ἀλλοὶ κερδίσουν κατὶ ὀπὸ τὴν κατάστασιν, ἡ Σερβία τὴν Βοσνίαν, οἱ 'Ἄγγλοι τὸν ἐμπορικὸν στόλον τῆς Γερμανίας καὶ οἱ Γάλλοι τὴν Ἀλσατίαν καὶ Λωρραΐνην, ἐμεῖς θὰ ἀφεσθῶμεν εἰς τὴν 'Αλ ο τί αν καὶ τὴν Μωραΐνην τὸν ἐλληνικῶν ἐπιθεωρήσεων, ή δοτία μᾶς προσφέρεται ἄφθονος.

*

ΚΑΤΑ τὸ διάστημα αὐτὸ δόλα τὰ τρόφιμα ηὔξηθσαν. Ἐκατοστο παντοτάλης διαθέτων μάλισταν δικαῖοι ἔπιμεγει νὰ γίνῃ πλούσιος, καὶ ἡ διατίμησις τῆς ἀστυνομίας ἔχοησίμευσε μόνον διὰ νὰ ληστευόμεθα ἐν γνώσει. Δεδομένου δὲ ὅτι τὴν ὑψωσιν αὐτὴν τῶν τροφίμων παρακολουθεῖ καὶ ἀνάγκην καὶ τὸ κρέας, θὰ κατατήσῃ ἔνας καρφές νὰ διατυπίσται περίπου ὁ ἔξης:

Καρφές	Δρ. 5.—
Ζάχαρη	» 25.—
Μυζηρ	» 10.—

Τὸ δόλον Δρ. 162.75

(Ἡ ἄθροισις ὀφείλεται εἰς τὸν κ. Διομήδην).

*

ΑΝ λοιπὸν ὁ πόλεμος ἔξακολονθήσῃ, θὰ ἀποθάνωμεν τῆς πείνας. Θὰ ἔξακολονθήῃ ὅμως; 'Αν ἐρωτήσετε τοὺς μὲν, θὰ πληροφορηθῆτε ὅτι θὰ τελεώσῃ μετὰ μίαν δεκαετίαν, ἀν ἔφωνήστε τοὺς ἄλλους, θὰ μάθετε ὅτι οἱ Ρώσοι θὰ εἰσέλθουν μετὰ μίαν ἑβδομάδα εἰς τὸ Βερολίνον καὶ ὁ πόλεμος θὰ τελειώσῃ. 'Αλλὰ πότε θὰ εἰσέλθουν τέλος πάντων; Καὶ διατί ἡ 'Ελληνικὴ κυβέρνησις ἔτι τέλους δὲν διαδέτει τὸν σιδη-

*

ΕΙΣ τὸ τρῆμα:

— Φάγα! Φούπ! Φάπ!

— Τὶ βραδᾶς, καὶ χωροφύλακα, γιὰ πρέσβυ μὲ πῆρες;

*

Η μόνη ποὺ ἔμεινεν ἀμέτοχος αὐτοῦ τοῦ παγκοσμίου πολέμου είναι ἡ Ιταλία, ἡ δοπιά ὅμως χωρὶς νὰ ἔμιωθῇ τέποτε καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ ἔνα στρατιώτην είναι βεβαιωμένον ὅτι θὰ λάβῃ τὴν Τεργεστήν. Πολλοὶ ἐν τούτοις φρονοῦν ὅτι εἰς ἔνδειξην τῆς ἀνδρικῆς τῆς στάσεως πρέπει μὲν νὰ λάβῃ τὴν Τεργεστήν, ἀλλὰ παρηλλαγμένην κατὰ ἔνα γράμμα τοῦ ἀλφαριθμοῦ.

ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΩΝΑΣ

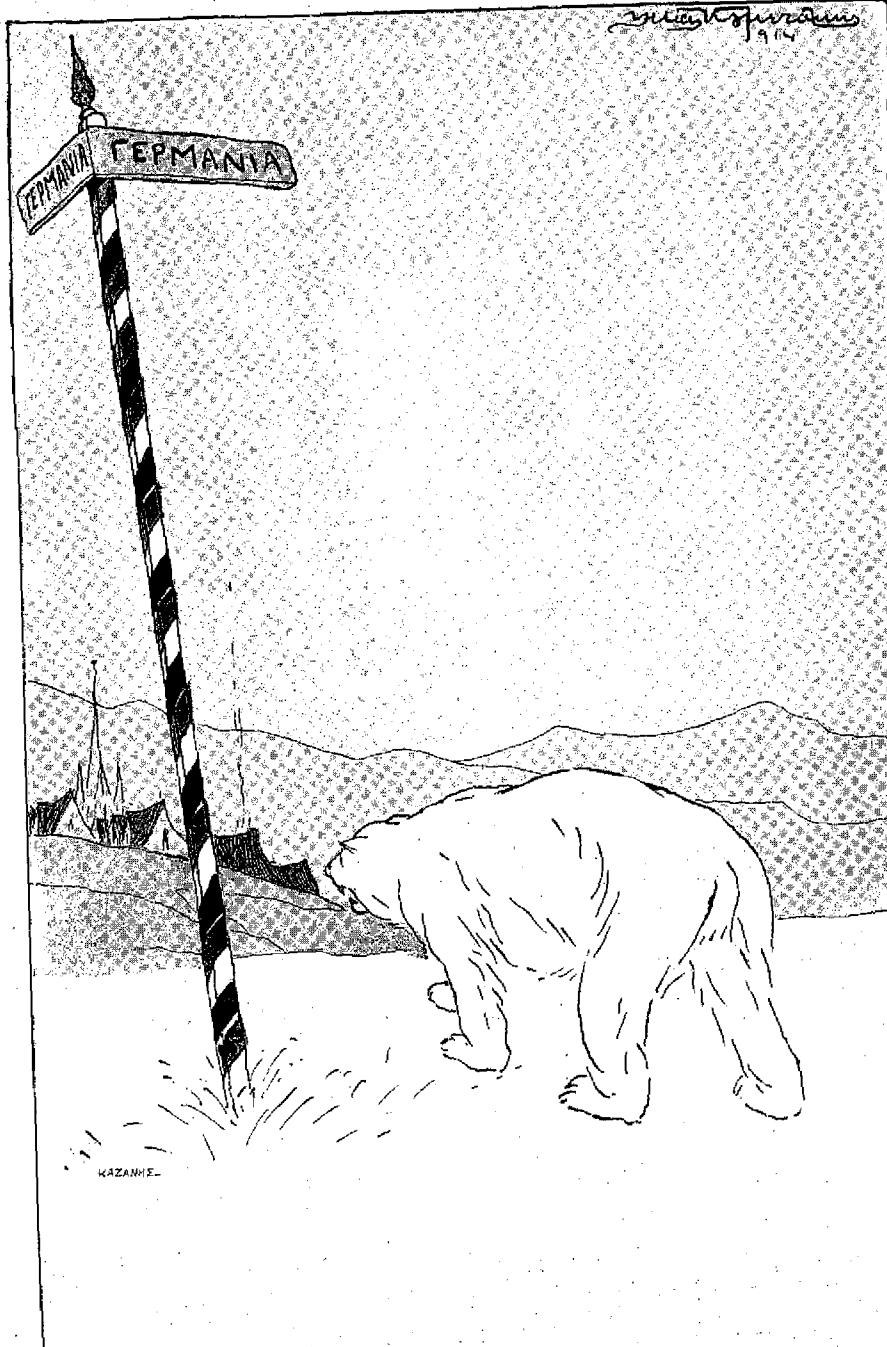
Σ' ἀγαπῶ, στὸ λέων τῷρα· τί μὲ νοιάζει μένα τάχα,
δὲν ὁ πόλεμος σκορπάγ τὴ μαυρίλα ἐδῶ κ' ἔκει;
Σ' ἀγαπῶ καὶ συλλογέμαι τὴν ὄγάπη μου μονόχα,
καὶ σοῦ δίνω τὴν καρδιά μου, βιστηγμένη στὸ χακί.

*

Χτές τὴν ἔντυσα. Καινούργια σοῦ τὴ φέρων ὅπ' τὴ στρατῶνα
ὅρδινάντσα τῆς 'δικῆς σου νὰ γενῆ παντοτειγά
καὶ ποιὸς ξέρει;—καρμιάν ωρα, κάνα βράδυ τοῦ χειμῶνα
κάποιο μυστικὸ ποὺ κρύβει, σοῦ τὸ εἰτῇ 'στὰ σκοτεινά . . .

ΑΔΗΛΩΤΟΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Υπό Η. ΚΟΥΜΕΤΑΚΗ

'Αργά μέν, ἀλλ' ἀσφαλῶς . . .

ΕΑΝΑΓΥΡΙΣΜΑΤΑ

1.

Είτε ιρατεῖς στὸ χέρι σου τὸν ἀπαλὸ χρωστῆρα
εἴτε τὴ σμίλη τὴ σκληρή, ἐσ' εἰσαι, ὡς Τέχνη, ἐσὺ
ἡ ζωτικὰ ἡ κρυφόζωη ποῦ σοῦ γραφεῖν ἡ Μοῖρα
ν' ἀνοιγολῆς τοῦ Ἰδανικοῦ τὴ θύρα τῇ χρυσῆ.

Νὰ παίρνῃς ἀπὸ τὴ ζωὴ δχι δτὶ περισσεύει
μὰ δτὶ φυλάει ἀπόκουφα καὶ πόθος σου κρυφός,
νὰ στήνῃς φράχτη ἀδιάβατο στὸ Χρόνο ποῦ μισεύει,
στὴν Ωμορφιὰ ποῦ σβύνεται νὰ δίγης πάντα φῶς.

2.

Κρατῶντας στ' ἀχνοδάχτυλα τὸ μαγικὸ κοντύλι
περνῷ ἀπὸ τὰ παραθύρια μας ἀθώρητο, τὸ δεῖλι,
καὶ τὴς σκιές του στρώνοντας μὲ μιὰ θλιψμένη χάρι
μᾶς ζωγραφεῖς τὴς χαρὲς ποῦ ὁ χρόνος ἔχει πάρει.
Σφαλῶ τὰ μάτια ἀμύλητος, κλείνεις θολὰ τὰ μάτια
κι' ὁ νοῦς μας παίρνει τὰ παληῆ τοῦ πόθου μονοπάτια
καὶ δίχως νὰ τὸ στοχαστῆς καὶ δίχως νὰ τὸ νοιώσω
τὰ δυό μας χέρια σμίγουνε σφιχτοπιασμένα τόσο
ποῦ φέρνουν ἀναστεναγμό, πόνου κραυγὴ στὰ χεῖλη.

"Ἐξο παλαίβει ἀνώφελα καὶ ξεψυχάει τὸ δεῖλι.

3.

Γράφω τοὺς στίχους μου σκυφτὸς κι' ἀμύλητος παρέκει
προσμένοντας ἀμύλητη, σκυφτὴ κ' ἐκείνη πλέκει.

'Αδιάφορος στοὺς πειρασμοὺς καὶ στὴς χαρὲς τοῦ κόσμου
σκλάδος στὴν τέχνη ἀλύτρωτος δουλεύει ὁ λογισμός μου
σφυροκοπῶντας τὸ ωθητὸ καὶ στὰ δεσμὰ τῆς οίμας
τὴ σκέψη σφυχτοδένοντας μὲ κόπους. Ἀντικρὸ μας,
πρὸς τὸ βουνὸ ποῦ φαίνεται πέρ' ἀπὸ τὸ παραθύρι,
χρυσός, ροδοστεφάνωτος ὁ ἥλιος πάει νὰ γείρῃ
στοῦ Πόντου τ' ἀθεμέλιωτα κι' ἀφορόχτιστα παλάτια.

Ξάφνω στηκόνομε μὲ μιᾶς κ' οἱ δυὸ μαζὶ τὰ μάτια
κι' ἡ κουρασμένες μας ματιὲς ἀδερφωμένες σμίγουν
μ' ἔνα γλυκὸ χαμόγελο τὰ χεῖλη κρυφανοίγουν,
καὶ δίχως λέξι νὰ τῆς πῶ καὶ λέξι νὰ προφέρῃ,
ξέρω τὸ τὸ στοχαστηκε τ' εἶχα στὸ νοῦ μου ξέρει.

"Υστερα ξανασκύβομε κ' οἱ δυό μας τὸ κεφάλι
καὶ γράφω ἐγὼ τοὺς στίχους μου κ' ἐκείνη πλέκει πάλι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ

"Ο πόλεμος εἶνε ίερὸς καὶ κληροδότημα θεῖον τρέφει τὰ μεγαλείτερα καὶ εὐγενέστερα τῆς ἀνθρωπότητος αιοθήματα: τὴν τιμὴν, τὴν αὐταράρησιν, τὴν ἀρετὴν, τὸ θάρρος, καὶ τὸν ἐμποδίζει νὰ περιπέτητη εἰς τὸν πλέον χυδαῖον ὑλισμόν.

Μόλις

"Αν οἱ λαοὶ έχουν τιμὴν, δ. τρόπος διὰ τοῦ διποίου τὴν ὑπηρετοῦν εἶναι παράδοξος, ἀφοῦ μεταχειρίζονται κάθε μέσον, μὲ τὸ δόποιον ἀτιμάζεται ὁ ιδιώτης ἐμπρησμούς, ἀφαγάς, φόνους καὶ βίαν.

Ἀνατὸλ Φράνς

Οι ἀνθρωποὶ γίνονται ἔνα κοπάδι κτηνῶν, περιταῦον πρωὶ βράδυ χωρὶς ἀνάπαυσιν, χωρὶς καμμίαν σκέψην, χωρὶς κανένα συλλογισμόν, χωρὶς νὰ προσέχουν εἰς τίτοτε, χωρὶς νὰ σπουδᾶσσον, χωρὶς νὰ εἶνε χρήσιμοι εἰς κανένα, σαπίζοντας ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσίαν, κοιμοῦνται μέσα εἰς τὴν λάσπην καὶ τὴν ὅδλιοτηταν, ζοῦν ὡς κτήνη εἰς μίαν διπρκῆ ἀποβλάκωσιν. Λεηλατοῦν πόλεις, καίσουν χωρία, καταστρέφονται λαοὺς ὀλοκλήρως, ἔπειτα περιμένοντας ἄλλην μᾶζαν ἀνθρωπίνης σαρκὸς καὶ ὁρτούνται ἐπάνω τῆς δημιουργοῦν λίμνας αἵματος, στρώνουν τὴν γῆν ἀπὸ κρέατα ἔσχασμένα, λασπωμένα ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ κόκκινα χέρια καὶ πόδια σποῦν, ἐγκέφαλοι διασκορπίζονται χωρὶς λόγον, χωρὶς κέρδος. Αὕτα, ἐνῷ οἱ γέροντες γονεῖς, ἡ γυναικα τὰ παιδιά, πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πεινάν τιστοῦν πάδες ὁ ἀνθρωπός δὲν πίπτει εἰς τὸν πλέον χυδαῖον ὑλισμόν.

Μωπασσάν

"Αρκεῖ νὰ συλλογισθῇ κανεὶς δτὶ τὰ δύο τρίτα τοῦ παγκοσμίου προσπολογισμοῦ ὑπηρετοῦν δαπάνας πολέμου.

Μολινάρι

"Ερχεται μία σφαλρα, καὶ δ χδες ἀνεξάρτητος καὶ ἐλεύθερος ἀνθρωπος, πίπτει κάτω. Οι συστρατιῶται του τὸν ἀποτελειώνουν περνότες ἐπάνω του: τὸν θάπτουν ζωντανὸν ἀκόμη καὶ εἶνε τότε ἐλεύθερος νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἀδιανασίαν, ποῦ τοῦ ὑπόσχεται ὁ δημοσιογράφος ἀπὸ τὸ καλούθεμασμένον τον γοσφειον. Οι φίλοι του καὶ οἱ γονεῖς του τὸν λησμόνον. Τέλος, δλίγα χρόνια ἀργότερα, ἀνθρωποὶ ποῦ σκαλίζονται τὸ χῶμα, εὐρίσκουν τα κατάλευκα κόκκαλα του, καὶ τὰ χρησιμοποιοῦν διὰ νὰ κάμουν βερνίκι ἀγγιλικὸν μὲ τὸ διποίον γναλίζονται ἡ μπότες τοῦ Συνταγματάρχου του.

Ἀλφόρ Κάρε

"Αν οἱ στρατιῶται μας ἥρχιζαν νὰ σκέπτωνται, δὲν θὰ ἔμενε κανεὶς εἰς τὴν γραμμὴν του.

Φεοιδερίκος Β'

"Οταν ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ χάσῃ τὴν δύναμίν της ἀπὸ τὴν δικηγορίαν, τὴν ἀπιστίαν καὶ τὰ ἐλαττώματα ποῦ ἀκολουθοῦν τὸν ὑπεροπλισιούν, πρέπει νὰ βιασῇ εἰς τὸ αἷμα διὰ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ.

Ιωσήφ δε Μαΐτε

Και θὰ διαβαίνοντας καταπατῶντες τὰ σταρτὰ ποὺ ἔσπειραν, καίοντες τὰς πόλεις ποὺ οἰκοδόμησαν, μὲ ἐνθουσιαστικά θύεια καὶ φωνάς χαρᾶς.
ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΡΑΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὸ αἷμα τῶν ἀρχιδουκῶν τῆς Αὐστρίας ποῦ ἔβαψε τὸ Σεραγεβόν πληρώνεται ἀκριβά. Κάθε σταγῶν τον διατιμᾶται μὲ μυριάδας πτωμάτων, καὶ κάθε γραμμάριον σαρκὸς μὲ ἐκατομμύρια χρήματος. Ἐν δικαίῳ εἶναι τὸν ἀρχιδούκον νὰ καταρασθῇ τὸν θερμοκέφαλον φοιτητήν, τοῦ διποίου τὸ δολοφόνον χέρι ἔπληξε τὸν κόσμον δλον καὶ νὰ σκεφθῇ ὅτι, δὲν ἔλειπεν αὐτός, θὰ ἔλειπε τὸ πλῆγμα, οἱ ἔγγυτερον πρὸς τὸ πράγματα γνωρίζουν ὅτι δρᾶμα τοῦ Σεραγεβού ὑπῆρξεν ἀσθενής μόνον ἀφορμὴ ἴσχυρᾶς αἵτιας.

Οἱ ἄγων τῶν Σλάβων πρὸς τοὺς Γερμανούς, ἀγῶν φυλῶν, αἱ διποῖαι ἔξαπλοινται μὲ πρόγραμμα τὴν κατάκτησιν τοῦ κόσμου, ἡ παλαιὰ τῆς Αὐστρίας ὁρμὴ πρὸς ἀνατολάς, τὸ «Draing nach Osten» ἡ μετὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴν πολιτικὴν τοῦ Βίσμαρκ μανιωδῶς ἀποικιακὴ πολιτικὴ τοῦ Κάρλερ, καὶ ἡ ἀνεπούλωτος διὰ τὴν γαλλικὴν ψυχὴν πληγὴ, ἡ Ἄλσατιά καὶ Λωρδαίνη, ὑπῆρξαν πάντοτε τὰ ἀπότατα αἴτια τοῦ πολέμου, δὲ ποτὸς ἀνεβλήθη μόνον μετὰ τὸ Ἀγαδίο. Ὁ Βίσμαρκ τὸν προεῖδε, πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ ὁ πόλεμος τοῦ 1870· ἥθελησεν δικαίως ἔπειτα νὰ ἐπιφύγῃ τὰς εὐθύνας εἰς τοὺς Γάλλους:

— Κατόπιν τοῦ πολέμου αὐτοῦ, ἔλεγεν εἰς τὸ Ρέμς κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1870, θὰ εὑρεθῶμεν ταχέως πρὸς νέας γαλλικῆς ἐπιθέσεως· ἡ Γαλλία θὰ θεωρήσῃ πᾶσαν εἰρήνην ὡς διάλειμμα μεταξὺ τοῦ πολέμου αὐτοῦ καὶ ἐνὸς ἄλλου, τὸν διποίον θὰ ἐτοιμάσῃ διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν σημερινὴν τῆς ἡτταν εἶτε διὰ τῶν ιδίων τῆς δυνάμεων εἴτε τῇ βοηθείᾳ δένων συμμαχῶν.

Ἀν ἡ βισμαρκείος πρόδρομος δὲν ἥλθενε καθ' ὅλα, ἥλθενεν δικαίως κατὰ τοῦτο· ὅτι δι-

φόβος τοῦ πολέμου αὐτοῦ ἔγέννησε τὰς δύο Συμμαχίας, καὶ τῶν δύο αὐτῶν Συμμαχῶν ἡ ἀντιζηλία τὸν ἔφερε ἄχριον καὶ φοβερόν, ὡς ὁ σημερινός. Η ἀρχὴ τοῦ λοιπὸν πρέπει νὰ ξητηθῇ εἰς τὴν Συνθήκην τῆς Φραγκφούρτης: εἰς τὸ ἔν καὶ ἡμισυ ἐκατόμυρίον τῶν ἔκτασίων τῆς γαλλικῆς γῆς, τὴν διποίαν παρέδιδεν ἀπῆλπισμένην εἰς τοὺς Γερμανούς ἡ συνθήκη ἔκεινη. Μετενόησεν ἔπιτοε δισήροις ἀρχικαγγελάριος; «Ἐνας παλαιὸς διπλωμάτης, ὁ μαρκήσιος Γκαμπριάκ, βεβαιώνει εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά του δι τὸ Βίσμαρκ τὸν ἔλεγε: «Ἡ προσάρτησις τῆς Ἄλσατίας καὶ Λωρδαίνης ἦτο λόδις χωρὶς αὐτὰς θὰ ἥδυνάμεθα ἵσως νὰ ἐλπίζωμεν εἰς διαρκῆ εἰρήνην». Τὴν ἀλήθειαν δικαίως αὐτὴν οὐδέποτε ἥθελησε νὰ ἀτενίσῃ εἰλικρινῶς ἡ γερμανικὴ ὑπεροφία. *

Ἐπιτοε αἱ πρῶται ἑτοιμασίαι διὰ τὴν σημερινὴν τραγωδίαν. Απὸ τὸ πεδίον τοῦ αἰματηροῦ πολέμου ἡ Γαλλία συνέλεξε μὲ μῖσος τὰ δάκη τῆς· αἱ πρῶται τῆς δυνάμεις ἔξερθεν τὴν ἐλπίδα τῆς ἐκδικησεως· τὰς φλέβας τῆς, διόπειτε πτωχὸν πλέον τὸ αἷμα ἐπλούτιζεν ἀδρὸν τὸ αἰσθημα τῆς ἐνδυνάμης παλιγγενεσίας. Καὶ ἡ προσοχὴ τοῦ κόσμου ἐστράφη πρὸς αὐτὴν· ἦτο ἡ φυσικὴ συμπάθεια πρὸς τὸν ἥττημένον καὶ τὸ μῖσος πρὸς τὸν Ισχυρόν. Εἰς τὰ 1875, διαδόσθησαν τὸν ἀφορμὴν ἡ Γερμανία ἔξητησε νὰ καταστρέψῃ διλοτελῶς πλέον τὴν Γαλλίαν, ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος δὲ τὸ ἐπάχθη παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἀδυνάτων πρῶτος καὶ πανίσχυρος τότε. Οἱ Βίσμαρκοι ἔνόσεν ὅτι ἐπροχώρησε πολύ, ἀλλ' ὑποχωρήσας ἦτοίμασε τὸν Ισχυρὸν εἰς τὴν ἀνατέλλουσαν ἔκεινην φιλίαν ἀντίπαλον: τὴν Τριπλήν συμμαχίαν.

Πράγματι τὴν 7 Ὁκτωβρίου τοῦ 1879 ὑπερφέρει τὸ κείμενον τῆς Αὐστρο-γερμανικῆς συμμαχίας, ἡ διποία ὑπερήσπιζε τὴν Γερμανίαν ἀπὸ τῆς γαλλικῆς ἐπιθέσεως καὶ τὴν Αὐστρίαν ἀπὸ τὸν Ῥώσον. Οἱ Βίσμαρκοι δμως ἐφοβεῖτο ἀκόμη ἀπέναντι τῷ γαλλικῷ μίσους, καὶ τὸν διωσικοῦ δγκον, ἥθελε νάντιτάξῃ δσας ἥτο δυνατὸν περισσοτέρας δυνάμεις. Καὶ ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν πρώτην αὐτὴν συμμαχίαν, ἔστρεψε τὰ βλέμματά της πρὸς τὴν Ιταλικὴν ἀγνωμοσύνην.

Η Ἰταλία, τὴν διποίαν ἥλευθέρωσε τὸ γαλλικὸν αἷμα εἰς τὴν Magenta καὶ εἰς τὸ Σολφερίνον, δὲν ἔλλησμόνει τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆν· εἰς τὴν ὁραίαν χρὰν τῆς ἐθνικῆς τῶν Ἰταλῶν ἀποκαταστάσεως ἡ γαλλικὴ βοήθεια παρέμενε κηλίς ὀνεικάλειπτος. Εἶχον ὑποσχεθῆ σὶς τὸν κόσμον δι τὴν Αὐστρίαν διὰ νὰ ἰσχύῃ ὑπέρ πάσαν ἀλλην δύναμιν εἰς τὸ Ἀγατολικὰ ζητήματα, εἰς τὴν Ἰταλίαν διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Τριπολίτιδος. Ἡτο ἡ πανοπλία, τὴν διποίαν ἔνεδυτε καθεῖς των, δσάκις ἥτον ἀνάγκη νὰ ἐπιβληθῇ. Καὶ ἡ Ἰταλία, πονηροτέρα τῶν ἀλλων, ἐφρόντιζε νὰ είναι Ισχυρὰ καὶ δσάκις δὲν είχε πρόχειρον τὸ πολύτιμον ἔνδυμα ἐρωτοτροποῦσα μὲ τὴν ἀλλην διμέδα, ἔζητε μόνον τὴν προστασίαν τῶν συμμάχων της, δτων συνεκρούετο προφανῶς μὲ τοὺς ἀλλους, δπως ἔλεγεν εὐφρέστατα δ κόμης Μπύλωβ:

— Η Ἰταλία γνωρίζει πάντοτε, ἀφοῦ κάμη

ἔνα γῦρον βάλε μὲ τὴν Συνεννόσιν, νὰ μεταχειρίζεται τὴν Συμμαχίαν...

— Η δριστικὴ γαλλορωσικὴ συμμαχία. ὑπεργάφη εἰς τὰ 1892, ὡς εὐτυχὲς τέλος συνεννοήσεων, αἱ διποίαι ἥρχισαν ἀπὸ τὸ 1875. Οἱ Ῥῶσοι εἰς τὴν συμμαχίαν αὐτὴν διέβλεπον τὸ συμφέρον των: νὰ μὴ ἀφήσουν τὴν Γερμανίαν νὰ ἔνισχυθῇ τόσον, ὥστε νὰ δρθωθῇ ἀγίτητος ἀντίπαλος τὸ Σλαβισμοῦ. Οἱ Γάλλοι συνεπλήρωσαν οὐτω τὰ κενὰ τῆς ἀριθμητικῆς πρὸς τοὺς Γερμανούς διαφοραῖς των. Καὶ είχον ἀγοράσει ἀκριβά τὴν φιλίαν αὐτῆν. Απὸ τὸ 1889 μό-

παχίας. Η συμμαχία τοῦ 1882 διαρκεῖας πέντε ἑτῶν ἀνενεούτο ἔκτοτε τελευταίως δὲ ἀνενεώθη τὴν 5 Δεκεμβρίου τοῦ 1912 καὶ παραμένει ἀκόμη μυστική.

Ἐκτοτε ἡ Τριπλὴ ἑκυριάρχησε τὸν κόσμον. Κολοσσὸς Ισχύος, Ισχυρὰ εἰς δργάνωσιν καὶ ἀκλόνητος, ὡς ἐπιστενέτο, εἰς δεσμούς, ἔχοησιμευσεν εἰς τὴν Γερμανίαν διὰ νὰ λύσῃ κατὰ τὸ συμφέρον της τὸ Μαροκινόν, ἔχοησιμευσεν εἰς τὴν Αὐστρίαν διὰ νὰ ίσχυῃ ὑπέρ πάσαν ἀλλην δύναμιν εἰς τὸ Ἀγατολικὰ ζητήματα, εἰς τὴν Ἰταλίαν διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Τριπολίτιδος. Ἡτο ἡ πανοπλία, τὴν διποίαν ἔνεδυτε καθεῖς των, δσάκις ἥτον ἀνάγκη νὰ ἐπιβληθῇ. Καὶ ἡ Ἰταλία, πονηροτέρα τῶν ἀλλων, ἐφρόντιζε νὰ είναι Ισχυρὰ καὶ δσάκις δὲν είχε πρόχειρον τὸ πολύτιμον ἔνδυμα ἐρωτοτροποῦσα μὲ τὴν ἀλλην διμέδα, ἔζητε μόνον τὴν προστασίαν τῶν συμμάχων της, δτων συνεκρούετο προφανῶς μὲ τοὺς ἀλλους, δπως ἔλεγεν εὐφρέστατα δ κόμης Μπύλωβ:

— Η Ἰταλία γνωρίζει πάντοτε, ἀφοῦ κάμη

νον μέχρι τοῦ 1892 τὸ γαλλικὸν κομπόδεμα ἐδάνεις πέντε καὶ πλέον δισεκατομμύρια φράγκα εἰς τὴν Ρωσίαν, τὰ δποῖα ηὗξηθησαν εἰς δεκατρία σχεδὸν ἔκτοτε.

Τὴν διπλῆν αὐτὴν Συμμαχίαν ἤλθε νὰ ἐνισχύσῃ ἡ Ἀγγλογαλλικὴ καὶ Ἀγγλορωσικὴ Συνεννόησις. Τί ἔφερε τὴν Ἀγγλίαν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἔξελθῃ τῆς «θαυμαστῆς της ἀπομονώσεως», τοῦ δύγματος, τὸ δποιὸν ἐκανδνίζει ἐπὶ τόσα ἔτη τὴν πολιτικήν της;

Τὴν 24 Αὐγούστου τοῦ 1897, δε ἐωρτάζετο
ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ Ἱωβιλαῖον τῆς Βασιλίσσης Βι-
κτωρίας, διὸ Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ἐτηγεράφει
πόδας τὸν ἀδελφόν του Ἐρρίκον τῆς Πρωσσίας
ἐν πικρῷ συντριβῇ, διότι ἀπέστειλεν ἔνα ἀσημον
σκάφος [τὸν Αὐτοκράτορα Γουλιέλμον:
θωρηκτὸν 9800 τόννων] διὰ νὰ ἀντιπροσω-
πεύσῃ τὴν Γερμανίαν:

«Αυτοῦμαι ἀληθινά, διότι δὲν ἔχω ἄλλο πλοῖον διὰ τὰς ἑσραὶς καλλίπερον ἀπὸ τὸν «Ἄντοκοάτορα Γούνιέλμου», ἐνῷ τὰ ἄλλα ἔθνη θὰ λάμψον μὲ τοὺς κολοσσούς των. Εἶναι τοῦτο ἀποτέλεσμα τῶν ἀπαρτίδων, οἱ ὅποιοι ἐμποδίζουν τὴν δημιουργίαν στόλου ἰσχυροῦ. Ἐλλὰ δὲν θὰ ἡσυχάσω, ἀν δὲν φέρω τὸ ναυτικὸν εἰς τὸ ὑψος τοῦ στρατοῦ».

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ

Καὶ δὲ μὲν «Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος» ἔχοντι
σύμευτο μετ' δλίγα ἔτη ὡς ναυτικὴ σχολή, τὸ
δὲ ναυτικὸν μεγαλεῖον τῆς Γερμανίας ὠγκοῦτο
διημέραι τόσον, ὅστε ταχέως νὰ διπεριηδῆσῃ
τὴν Γαλλίαν καὶ νὰ γίνῃ δευτέρα θαλασσία
δύναμις ἐν τῷ κόσμῳ.¹ Ή πρόδοσις αὐτὴ ἐφό-
βησε τὴν Ἀγγλίαν.² Η βιομηχανικῶς καὶ ἐμπο-
ρικῶς γιγαντουμένη Γερμανία δὲν θὰ ἦτο δυ-
νατὸν νὰ τῆς ἀφαράσῃ μίαν αὖγὴν τὴν ἡγε-
μονίαν τῆς θαλάσσης; Καὶ πρὸ αὐτοῦ δὲν
ἔπειπε νὰ ζητήσῃ μέτρα ἀμύνης; Μὲ τὴν
σκέψιν αὐτὴν κατὰ τὸ 1903 δὲ βασιλεὺς Ἐδου-
άρδος ἔφθισεν εἰς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν
διὰ νὰ εὑρῃ «στρατιώτην». Διότι δὲ στρατιώτης
ζειεπεν ἀπό τὴν Ἀγγλίαν. Δύο μῆνας μετὰ τὴν
βασιλικὴν ἐπίσκεψιν δὲ πρόσθιος τῆς Γαλλικῆς
Δημοκρατίας Λουμπλέ ἐπεσκέπτετο τὸ Αονδίνον
καὶ μετὰ μοιράς συνεννοήσεις τὴν 8 Ἀπριλίου
1904 ὑπεργάφετο ἡ Γαλλοαγγλικὴ συνεννόησις.
Τοία δὲ ἔτη μετά ἡ φιλία αὐτὴ ἐνισχύετο ἀπό
τὴν Ἀγγλορωσικὴν συμφωνίαν τῆς 31 Αὐγού-
στου 1907.

Αι δύο τριπλαῖ, πάνοπλοι πλέον, πλήρεις ἐθνικῶν ὀνειρῶν, βλέψεων, συμφρεδόντων καὶ ίδαινικῶν ἰσταντο φοβεραὶ ἡ μία ἀπέναντι τῆς Ἀλλης ὁ πτωχὸς χωρικὸς εἰς μάτην ἐκαλλιέργει αἱμέριμνός την γῆν καὶ εἰς μάτην ἐπλήγωνε

φαιδρὸς τὴν παλάμην τον ἡ ἀξίνη. Οἱ ἔχθροι τῆς Εἰρήνης εἶχον ἔτοιμα τὰ δόπλα τῆς καταστροφῆς.

Από της ἐποχῆς ἐκείνης οἱ προστιθομένοι τῶν κρατῶν στένουν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν στρατιωτικῶν ἔξοπλισμῶν. Τὰ δύο τρίτα τῆς παγκοσμίου ἀρχαιότητος ἔχουντο εἰς πυρίτιδα καὶ εἰς μίαν φρενίτιδα ἁμίλλης ἡ μία Δύναμις ἔχει τει νὰ δαπανήσῃ διπλᾶ ἄπο δι τοῦ ἐδαπάναο ἡ ἀλλη. Ό σοσιαλισμὸς εἰς μάτην ἔστελλεν ἀδρόσις εἰς τὰ κοινοβούλια τοὺς ἀντιποσθώκους του καὶ εἰς μάτην τὸ γερμανικὸν Ραιστάγ ἔχει ωροφύτει πέρυσι μόδις τὴν ἄπο τοῦ βίγματος ἐπανάληψιν τῶν λόγων τοῦ Βίσμαρκ: « Αν οἱ Γάλλοι περιμένουν νὰ τοὺς ἐπιτεθῶμεν, θὰ ζήσωμεν ἐν διαρκεῖ εἰρήνη ». Οἱ ἔξοπλισμοὶ ἐψηφίζοντο καὶ αἱ ἀποθῆκαι τοῦ πολέμου ὠγκοῦντο ἐξ ὑλικοῦ. Μετὰ τὸν Βαλκανικὸν πόλεμον ἡ φρενίτις αὐτῇ δχι μόνον δὲν ἐμειώθη, ἀλλ ἥντησεν. Η Γαλλία ψηφίζει τὸν νόμον τῆς τριετοῦς θητείας, ἡ Ρωσία ἀπασχολεῖ δλα τὰ ἐργοστάσια τῶν εἰδῶν πολέμου, ἡ Ἀγγλία παραγγέλλει εἰς τὰ ναυπηγεῖα τῆς θωρηκτὰ 30000 τόννων μὲ τεράστια πυροβόλα τῶν 38.1, καὶ δι Γερμανὸς ἀρχικαγγελλάριος, εἰσηγούμενος σχέδιον νόμου πολεμικῶν δαπανῶν, ἔλεγε πέρουσι μόδις:

« Πέραν τῶν Βοσγίων δὲ σωβινίσμος ἔξαπτει
» τὰ πνεύματα ἐπαινοῦν τὸν γαλλικὸν στρατὸν
» καὶ τὸν παραβάλλουν πρὸς τὸν Ιδικόν μας, θο-
» ρυθοῦν διὰ τὸ πυροβολικόν τους, διὰ τὰ ἀερο-
» πλένα τῶν καὶ τὴν θάυμαστὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ
» Γάλλου στρατιώτου· ἐκ προοιμίου βλέπουν τὰς
» ἐπαρχίας μας κατακλυζομένας ἀπὸ τὴν πλημ-
» μύραν τοῦ δωσικοῦ ἱππικοῦ καὶ τοῦ πεζικοῦ
» τῶν. Οἱ Γάλλοι μὲ τὴν θεομήν τῶν κρασίν δια-
» βλέπουν εἰς τὰς τουρκικὰς ἡπτας τῶν Σαράντα
» Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ Λουλέ Μπουργκάς, ἡπτας
» γερμανικὰς καὶ νίκας τῶν Γάλλων ἐκπαίδευ-
» τῶν. Προεξοφλοῦν ἀπὸ τοῦδε τὴν ὑποστῆσι-
» ἐιν τῶν βαλκανικῶν καὶ τὴν ουνδοριμήν τῶν
» Ἀλσατῶν καὶ τῶν κατοίκων τῆς Αωροαίνης.
» Κατὰ τὰς φαντασιώσεις τῆς ἡ Γαλλία ἐπολέ-
» μησε καὶ ἔχει νικήσει.

«Θά ήτο πρόσληψις κατά της είμαρτενης, ἀν
» ή Γερμανία ἀπέναντι τῆς καταστάσεως αὐτῆς
» ἔλεγεν: Εἰμεθα Ἰσχυροὶ διὰ νὰ ἀποδυθῶμεν
» εἰς πόλεμον ἀν θελήσωμεν νὰ γίνωμεν Ἰσχυροί-
» τεροι, θὰ μᾶς στοιχίσῃ πολύ. Μία τοιαντή οκέ-
» ψις γίνεται πάντοτε πρόδρομος τῆς ἡπτης:
» Τὸ νομοσχέδιον αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ νόμος».

Οὐτως ἔξοπλιζόμενα τὰ εὐρωπαῖα κράτη ἐφθασαν εἰς τὴν αὐγὴν τῆς 20 Ἰουλίου.²⁰ Αντὶ ήμερα αὐτῇ δὲν εὑρε τὰς δύο τριπλάς εἰς τὴν

κατάστασιν ποῦ ἀνέμενε πρό τινος ὁ κύριος,
ἡ διαφορὰ δὲν ἐνομίσθη τόσον σπουδαία, ὡςτε
νὰ ἀναγκάσῃ τοὺς Γερμανούς τρικαλανὸς ν' ἀνα-
κρούσονταν πρόμιναν. Οἱ Ἰταλοὶ, ὑπῆρχοι τοῦτοι τὰ
ἔθνη ποιῶν συμφέροντα καὶ ἀμυνόμενοι τῆς
ἀνεξαρτησίας των, δὲν ἥθελισαν οὔτε τῆς Αὐ-
στρίας τὰ σχέδια νὰ βοηθήσουν οὔτε νὰ προ-
καλέσουν τῆς Ἀλβιώνος τὴν μῆναν. Ἡ τριπλῆ
συμμαχία ἔμεινε διπλῆ, ἡ τριπλῆ συνεννόησις
παρουσιάσθη ὡς συμπαγεστάτη συμμαχία, καὶ
παρὰ τὸ πλευρόν της εὗρε τὴν Σερβίαν, τοὺς
Μαυροβουνίους καὶ τὸ Βέλγιον, τοῦ δποίου ἡ
διὰ τῆς ἀπὸ 19 Αὐγούστου 1839 συνθήκης
ἐγγυηθεῖσα οὐδετερότης ὑπὸ τῶν Διυνάμεων καὶ
τῆς Πρωσσίας παρεβιάσθη ἀπὸ τὸν Γερμανι-
κὸν στρατόν.

“Ο πόλεμος λοιπὸν ἦτο μοιραῖος· ἡ μακρὰ ἴστορία τῆς δημιουργίας τῶν δύο συμμαχιῶν ἀποδεικνύει μὲ πόσον ζῆλον τὸν ἥτοι μαστὸν οἱ ἵσχυροι, καὶ μὲ πόσην ἵστως ἐλπίδα ἀνακουφίσεως τὸν ἀνέμειναν οἱ προϋπολογισμοὶ τῶν Κρατῶν. “Αν δὲν ἔγινετο σήμερον, θὰ ἔγινετο αὔριον πάντως, διότι ἡ ἡμέρα αὐτὴ δύον δήποτε καὶ ἀν ἔμενε μακρινῇ θὰ ἦτο πάντοτε ἡ ἐπαύριον τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου. “Αν ὁ Σέρβος φοιτητὴς

συνέταμε τὸ εἰρηνικὸν διάλειμμα, ἃς μὴ τὸν καταρρωνται αἱ μητέρες· ἡ νεκρικὴ τραγῳδία θὰ ἥχοιξε. Σήμερον ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῆς θὰ παλαίσουν εἴκοσιν ἑκατομμύρια ἀνθρώπινων ὑπάρχειν· κατακλυσμίδες πυρός καὶ αἷματος θὰ καλύψῃ τὰς πεδιάδας, ὅπου ὁ στόρος ὑπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς Γῆς ἀνέμενε νὰ δώσῃ τοὺς καρπούς του χρυσοῦς εἰς τὰ φιλήματα τοῦ ἥλιου, τὰς ὁφαίσες πόλεις, ὅπου φαιδροὶ ἔστελλον τὸν καπνόν των πρὸς τοὺς θεοὺς τῆς Εἰρήνης· αἱ καπνοδόχοι, καὶ τὰς θαλάσσας, τῶν δποίων τὸ κῦμα διέσχιζαν λευκὰ καὶ ἀσπλα τὰ πλοῖα τοῦ ἐμπορίου. Ὄποιονδήποτε καὶ ἀν εἶνε τὸ ἀποτέλεσμά του, βέβαιον εἶναι ὅτι θὰ τὸ ἀναμείνωμεν ἐπὶ πολύμαρτροι καὶ ἀπόρθητοι σειραὶ φροντίῶν ὑπερασπίζουν τῶν ἀντιτάλων τὰς χώρας, τὸ μέγεθος τῶν ἀπωλειῶν ἀντικαθιστᾶ ἡ ἐπὶ τόσα ἔτη πρόθυμος τῶν ἀτιχῶν γερμανίδων καὶ ὁσαΐδων μητέρων παραγωγὴ καὶ ἡ πεῖνα, τὴν δποίαν πολλοὶ ἔσπευσαν νὰ προφητεύσουν, θ' ὀργήση· Διαιτητὴς ἰσχυρὸς δὲν ὑπάρχει, κοι θὰ ὀργήση νὰ ὑπάρξῃ ἡ τιμητέος καὶ γικητής.

^{τοῦ οὐκέτι τελός τοῦ κατα-}
κλυσμοῦ μὲν μόνην τὴν περούθησιν ὅτι ἀν περι-
σωθῆ κιβωτὸς μετ' αὐτὸν, θὰ περιέχῃ πιθανῶς
διλγώτερα στέμματα.

ΜΙΑ ΑΠΕΡΓΟΣ

Μετὰ τὰς τόσας ἀθηναϊκάς ἀπεργίας ἡ τελευταῖα ἔπιμπορετ τὰ βεβαιώσῃ κανεὶς, διὶ οὐτῆσσεν ἡ περισσότεροι αἰσθήτη.⁹ Ἡ κ. Κυβέλη Θεοδωρίδου τὴν ἐκήρυξεν χωρὶς λόγου καὶ χωρὶς ἀφορμῆς καὶ ἐξηφανίσθη δύος τὸν μῆνας τοῦ καλοκαιριοῦ, θυνασάσα προσκατίων, ὡς ἐπλήσσουεν, τὴν καλλιτέχνηδα εἰς τὴν σύνεγον.¹⁰ Ἡ π. Καλγορείκου ἀνέσθε τὴν ἀπικατάστασήν της· καὶ οὐτῆσσεν ἀληθῆς φρίγιμβος τοῦ ὁραίου ταλάντου της ἡ περιώδειος αὐτῆς.

ΔΙΑΒΑΤΗΣ

ΣΤΟ χῶμα τῆς πατρίδας τὸ εἰρηνεύμένο, στὸ
χῶμα τῆς τὸ ἡρωῖκό, ἀπὸ οἵτω ἀπὸ τάγμα-
του τὰ πέφκα τῆς Κηφισίδαις, ἐρχεται ὁ ἀποστα-
μένος, ἐρχεται ὁ θλιψμένος νάικουμυτήσῃ μιὰ
στιγμούλα, νάνασάνη.

Χίλιοι τὸν παραδέργοντες λογισμοί, χίλιες πίκρες τοῦ ἔχοντες τὴν καρδιά του φαρμακεμένη. Κάθεται καὶ κοιτάζει τὸν οὐρανό, κοιτάζει τὰ γνωστά του τὰ βούνα τῆς Ἀττικῆς, τὰ τρισδύλια, τὰ τοιούτακαρα τὰ βουνά, τὰ τόσο ἀρμονικά τὸ ένα πρὸς τὸ ἄλλο γερμένα, ποὺ μοιάζοντες ἀλήθεια σὰ στροφοῦντες τραγουδιστές.

*Τοῦ πάνου! Μήτε δὲ οὐδαμός τὸν παρηγορό,
μήτε τὰ βουνά τὸν παρηγοράνε, μήτε τὰ πέρφα
τον ἄλι! Ο νούς του πάσι στοὺς πεθαμμένους.
Θυμᾶται κείνους καὶ θυμᾶται κείνες ποὺ δὲν τὸ
χαίρουνται πιὰ τοῦ ήλιου τὸ φῶς.*

Καὶ νά σον ἔξαφρα πον φαινούνται μακριὰ μακριάθε, νά σον πον ζεχωρίζουντε λέγο λέγο στὴ θολάδα τῇ λαμπερῇ, νά σον πον ζυγώντουντε κιόλας τῶν πεθαμένωντε οἱ ψυχὲς καὶ τοῦ λέγε.

— «Τί ιλαῖς καὶ τί ἀναστενάεις; Ἐχονμε παράπονα ἐμεῖς; Άτε βλέπεις μὲ τί δομή, μὲ τί θάρρος νίκησε ή πατρίδα; Άτε βλέπεις πῶς καταπάτησε τοὺς ἔχοντις της; Άτε χαιρόσαι, δὲ νοιώθεις, δὲν ἀνατρές παντοῦθε δλόγυνοά σου μιὰ Ἑλλάδα μεγαλωμένην; Ἀχ! ἐμᾶς καὶ τὸν τάφο μας ἀκόμη ἔλουσε τὸ φῶς της, τὸ θάνατό μας φύτισε ή ζωή της»

„Ἐτοι μιλούσανε οἱ ψυχὲς οἵ γενναῖες, ἔτοι στὸ δυστυχισμένο τὸ διαβάτη φανερώναντε τὴν καλο-
σύνην, φανερώναντε τὴν ἀγάπην τῆς ωμαῖκης τῆς
καρδίας. Μόλις εἶχανε ἀποιώσην τὰ λόγια τους
τὰ γλυκά, ποὺ ἀπὸ τὴν πορφῆ πορφῆ τὴν ἀμη-
λότερην τοῦ βουνοῦ ἔρχονται ἅλλες τιθόσ, ἔρχονται
ἡμερες καὶ μεγάλες, ἔρχονται γελαστές καὶ
γιγαντένες τῶν προγόνωντε, τῶν Ἑλλήνωντε οἱ
ψυχές, καὶ τοῦ λένε οἱ προγόνοι χαρεφτικά, σὰν
πατέρες ἀγαθοί.

— « Ξέχασε, παιδί μου, μιὰ στιγμὴ τοὺς καπ-

Ο ο. Ψυχάρης ἤλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸ διάτινων ἡμερῶν μετὰ δεκαοπτὸν ἐπώνυμον.
Ἡ ἐκ μέρους πιστῶν καὶ ἀλλοφύλων ὑποδοχὴ τοῦ ἐφάντη τόσον θερμῇ γένεται
ὅπουδην νῦν λέγεται:

— Κρίμας, πού δεν μπορώ να μείνω έδω
ένα χρόνο. Θά σας άλλαξα διώνων την
ποιτική.

Τό δημοσιεύμαντον πεζὸν ποίημα είχε
την πολλήν ενθύμειαν ν' αποτελεῖ δικό
Ψυχογιούς πρός τα Παναθηναϊκά της παρα-
κλήσεις των.

ἄγαρε τὸν τοῦ. Σημάνεται, προσκυνῆται τοὺς προγόνους, χαιρετᾶ μὲ τὸ χέρι τὶς ἀγαπημένες τὶς ψυχές.⁷ Εἴκαμε ποντάριο, τοῦ χαμογελᾶ τῷρα ἡ ἐλπίδα, φέγγει πολὺ θαρρεμένος, ὥφοι πρῶτα ἔσκυψε, ἀφοῦ φίλησε πρῶτα τὸ χῶμα τῆς πατρίδας τὸ εἰληνημένο, τὸ χῶμα τῆς πατρίδας τὸ ήωικό.

Ιούλιο 31, 1914.

Vox ipsi.

TA IOYNIAKA

ΕΙΣ τὴν ἵστοριαν τῆς μεταπολιτεύσεως τοῦ 1862, τὰ Τουνιακά, ὃς ἐκλήθη ὁ τοιήμερος ἐμφύλιος πόλεμος, ἔχουσιν ἴδιαιτέραν δλως σημασίαν, διότι εἰς τὴν εἰρηνικὴν ἐπανάστασιν τῆς ιο "Οκτωβρίου, δι" ἡς κατελύθη ἡ δυναστεία τοῦ "Οθωνος, ἐσημειώθησαν σπαραγμοί, οἱ δόποιοι μικροῦ δειν ἔξετεινον τὸν ἐμφύλιον πόλεμον καθ' δληγ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ κατάστασις ἐν Ἀθήναις κατά τὰς ἀρχὰς Τουνίου τοῦ 1863 ἦτο εἰς ἀκρον ἀνώμαλος. Καί τοι ὁ πρίγκιψ τῆς Δανίας Γεώργιος εἶχεν ἀποδεχθῆ τὸ ἔλληνικὸν στέμμα, ὃ δὲ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Δανίας Χάλ εἶχεν ἀνακοινώσει τοῦτο πρὸς τὴν παραμένουσαν ἐν Κοπενάγῃ ἔλληνικὴν ἐπιτροπήν, ἡς προΐστατο ὁ Κανάρης, ἐν Ἀθήναις ἐπεκράτει κατάστασις ἐπίφοβος, ὑπῆρχε δὲ φόβος μήπως ἐκ τῆς τοιαύτης καταστάσεως ἀναβληθῇ ἡ ἔλευσις τοῦ νέου βασιλέως.

Πολλά πραγματικῶς ἡσαν τὰ συμπτώματα τῆς ἀναιρίας. Ἡ διοίκησις εἶχε παραλύση, κατ' ἀκολουθίαν ἡ δημοσία ἀσφάλεια εἶχε διασπα- λευθῆ παντελῶς. Εἶνε ἀληθῆς ὅτι ὁ ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπαναστάσεως ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Δη- μήτριος Μαυρομιχάλης ἀνέθηκεν εἰς τὸν Π. Βακαλόγλουν τὴν διοίκησιν τοῦ μεταβατικοῦ ἐν τῷ νομῷ Ἀττικοῦ βοιωτίας καὶ ἔζουσιοιδότησεν αὐτὸν, ἵνα κάμῃ χρῆσιν παντὸς μέτρου πρὸς ἔξαλληψιν τῆς ληστείας καὶ καταστολὴν τῶν ἐγ- κλημάτων ἐν τούτοις τὰ μεσολαβήσαντα μεταξὺ Δεκεμβρίου καὶ Μαΐου ἔματάισαν καὶ τὰς ἀγα- θὰς προθέσεις τοῦ Μαυρομιχάλη καὶ τὴν δρα- στηριότητα τοῦ Βακαλόγλου, δσις πολλὰς ἐκ τῶν συμμοιριῶν καθηύπεταξε, συνέλαβε καὶ κα- τέστοιχεν διοικεῖσθαι.

Εἰς τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου οἱ λησταὶ εἰδήσοντο εἰς τὰ πρόθυρα τῶν Ἀθηνῶν, ἐλέγετο δὲ ὅτι μετημφιεσμένοι ἀρχικῆσται εἰσήχοντο εἰς τὴν πόλιν, μετέβαινον εἰς τὸ καφενεῖον τῆς Ὄραίας Ἐλλάδος καὶ συνεννοῦσθντο μετὰ πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἔξημμένοι ἦκ τῆς ἐπαναστάσεως, δὲν ἐδίσταζον νὰ ἐπικαλῶνται τὴν συνδρομὴν τῶν ὀρειπίων αὐτῶν ἀνθρώπων, οἵτινες εἶχον καταλύσει πάσαν ιδέαν νόμου ἐν τῇ χώρᾳ καὶ παρέλιων πάντα κυβεοντικὸν καὶ κοινωνικὸν δεσμούν.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ἔκεινας Γάλλος τις Σουλιέ καλούμενος, διευθυντής ἵπποδρομίου ζητήσας πληροφορίας παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ὃν δύναται ἀφόβως νὰ παραμείνῃ ἐν Ἀθήναις δίδων παραστάσεις, ἔλαβε τὴν διαβεβαίωσιν διτὶ οὐδένα διέτρεχε κίνδυνον καὶ ἤδυνταν νὰ παραμείνῃ, ὅσον ἦθελε, ἐνασκῶν τὸ

ἔργον του, καθ³ δσον ή δημοσία ἀσφάλεια εὐ-
ρίσκετο ἐν πλήρει τάξει. Ὁ Σουλιέ ἔγκατεστησε
τότε τὸ ἵπποδρομίον του εἰς τὴν λεωφόρον Πα-
νευτιστημίου εἰς τὸ οἰκόπεδον, ἔνθα τὸ ἑσχάτως
πωληθὲν μέγαρον τοῦ κ. Πέτρου Μαυρομιχάλη,
καὶ ἥρξατο τὰς παραστάσεις του. Νύκτα τινὰ
δμως ὑπεξιωματικοὶ τινες τοῦ στρατοῦ ἀπῆγα-
γον μίαν τῶν γυναικῶν τοῦ ἵπποδρομίου, ἐκ τοῦ
γεγονότος δὲ τούτου προεκλήθη διπλωματικὸν
ἐπεισόδιον, δπερ ἔλληνη, διὰ τοῦ ἔξαναγκασμοῦ
τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως νὰ πληρώσῃ ἀδρὸν
ἀποζημιώσιν εἰς τὴν παθοῦσαν γυναικα. Τὸ
ζῆτημα τοῦτο προεκάλεσε μεγάλην συζήτησιν ἐν
τῇ Ἐθνικῇ Συνελεύσει, ἔνθα συνεκεντρώθησαν
ὅλα τὰ κόδματα ἐναντίον τοῦ τότε ὑπουργείου.
Τὰ πάθη δὲ καὶ ὁ ἀνταγωνισμὸς ἔξηπτοντο το-
σούτῳ μᾶλλον, καθ³ δσον ἐπλησίαζεν ή ἡμέρα
τῆς ἀφίξεως τοῦ βασιλέως. Οὗτω κατὰ τὴν 12
Τουνίου αἱ Ἀθῆναι ἐπαρουσίαζον τὴν δψιν
πόλεως, τὴν δποίαν δὲν ἔχωριζον εἰμὶ στιγμαὶ
ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως ἐμψυλίου σπαραγμοῦ.

Κατά τὴν συνεδρίασιν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τῆς ἡμέρας ταύτης δὲ Κωνσταντῖνος Πετούλης, τοῦ ὁποίου εἶχε δημευθῆ ἡ περιουσία μετὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς Ναυπλιακῆς στάσεως, ἐπειδήθη σφρόδρως κατὰ τοῦ ὑπουργείου, Ιδίως δὲ μιας κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν Ἀλεξάνδρου Κουμουνδούρου, τὸν ὁποίον κατηγόρησεν ὡς σπάταλον. Ὁ Κουμουνδούρος ἦτο μὲν γέος ἔτι, εἶχεν δὲ μιας διακριθῆ ἥδη εἰς τὰς τελευταίας Βουλλάς τῆς πρώτης δυναστείας, κυρίως δὲ μεγίστην ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν ἡ ἀγόρευσίς του ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου περὶ τῆς Δημοτικῆς διοικήσεως, οὗτινος εἴστηγματῆς ἦτο δὲ καθηγητῆς τοῦ διοικητικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ Περιβλήτης Ἀργυρόπουλος, βουλευτής Πανεπιστημίου καὶ μπουνγάς τῶν Ἐσωτερικῶν

Εἰς τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ νεαροῦ τότε βουλευτοῦ Οἰτύλου οὐδὲν ἡδυνήθη τὸν ἀντιτάξην ὁ Ἀργυρόπουλος, δοτὶς ἀνεγγώρισεν ὡς σοφὰς τὰς τροπολογίας τοῦ νομοσχεδίου, ἀπέσυρε δὲ ὅπως βελτιώσῃ αὐτὸς συμφώνιας πρὸς τὰς παρατηρήσεις τοῦ Κουμουνδούρου. Οὗτως ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δι Κουμουνδούρος κατέλαβε διακεκριμένην θέσην ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ τῆς χώρας. Τὰς πολιτικὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς ἔκδοσμει μέγα θάρρος πολιτικὸν καὶ προσωπικόν. Εἰς τὰς κατηγορίας λοιπὸν τοῦ Πειραιᾶ δὲν ἔδιστασε νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀμλιότητα τῆς καταστάσεως, τὴν ἐπικρατοῦσαν ἔνεκα τῶν διαφόρων ορδιμυργιῶν διοικητικὴν χαλαρότητα, κυρίως δὲ εἰκόνισε τὴν

νηπιεροίσιαν, ήτις διετέλει εἰς τὴν διάκρισιν τῶν πληρεζούσιών, οἵτινες διὰ τῆς ψήφου των ἔξελεγον τοὺς ὑπουργούς. Ὁ τρόπος τῆς διοικήσεως οὗτος ἐδημιουργεῖ φυσικὰ πολιτικὸν κυκεῶνα, εἰς δὲν ἥγνοιε τις τί ἥδυνατο νὰ ἐπακολουθήσῃ. Αἱ ἀποκαλύψεις αὐται τοῦ Κουμουνδούρου, εἰς ἣν κατάστασιν ενδίσκετο ἡ χώρα, δὲν ἐφερον τὸ ἀναμενόμενον ἀποτέλεσμα, διότι πάντες μὲν ἔγνωριζον τοὺς λόγους, ἀλλ᾽ οἱοι ὑπέθαλπον τὴν τοιαύτην κατάστασιν προσδοκῶντες πολιτικὰς ὁφελείας ἔξ αντῆς.

Ἡ πολιτικὴ συζήτησις ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως Σουλίε παρετάθη ἐπὶ μίαν ἔβδομάδα, ἀποτελέσμα δὲ αὐτῆς ὑπῆρχεν ἡ ψηφοφορία, ἥτις ἀπέβη ὑπὲρ τῆς Κυβερνήσεως. Ἐν τούτοις προεκάλεσε τὴν παραίτησιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν Βότσαρη, οὗτινος ἐπειδύμει τὴν ἀπομάκρυνσιν ἡ Κυβέρνησις. Τότε ἐξελέγη ὑπουργὸς μὲν τῶν στρατιωτικῶν ὁ ἀντισυνταγματάρχης Πάνος Κορωναῖος, διατηρήσας καὶ τὴν διοίκησιν τῆς Ἐθνοφυλακῆς, ὑπουργὸς δὲ τῶν ναυτικῶν ὁ Μιλιτάρδης Κανάρης, νιδὸς τοῦ ἐνδόξου ναυαρχοῦν. Ἡ ἀποτυχία τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ Ἰδίως ἡ ἐκλογὴ τοῦ Κορωναίου προεκάλεσε τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

“Η έθνοσυνέλευσις κατά μίμησιν της Γαλλικής έθνοσυνελεύσεως της μεγάλης έπαναστάσεως, διηρέθη εἰς δρεινούς καὶ πεδινούς. Εἰς τὰ πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ στοιχεῖα, τὰ δποτα ἀπετέλουν τὰς δύο ταύτας πολιτικὰς μερόδας, εἰσεχώρησε πλήθυς ἀνθρώπων ὑπόπτων προελεύσεως, οἵτινες ἐπαναστατικὸν δικαιώματι εἶχον ἔξελθη τῶν φυλακῶν, καὶ λησταὶ οἱ δποτα εἶχον ἀμνηστευθῆ ἀπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Ἐκ τούτων διασπορειός ἦτο δ ἀρχιληστῆς Κυριάκος, εὐρισκόμενος εἰς συνεννόησεις μετά τινων πεδινῶν. Ο Κυριάκος οὗτος ἐσχημάτισε συμμορίαν πολιάριθμον, εἰς ταύτην δὲ εἶχον λάβῃ μέρος καὶ πολλοὶ στρατιῶται ἀνήκοντες εἰς τὸ ἔκτον πεζικὸν τάγμα. Η συμμορία αὕτη δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ διτὶ ἡτο καθαρῶς ληστρική, διότι δὲν προετίθετο νὰ διαπρέψῃ κατὰ τὴν τότε συνήθειαν πρᾶξεις ληστρικὰς καὶ ν” ἀπέλθῃ εἰς τὰ δρη, ἔνθα κυρίως διηγώντο αἱ συμμορίαι αὗται. Η συμμορία τοῦ Κυριάκου ἐγένετο ἀπλῶς πολιτικὸν δργανον, ἐπεξήτει δὲ νὰ προκαλέσῃ οργῆιν, δπως θολώσῃ τὴν πολιτικὴν κατάστασιν καὶ ἐκποτίσῃ ἐκ τῆς Κυβερνήσεως τὸ δραματικόν.

Τὴν ἐνέργειαν τῆς συμμορίας ταῦτης ἔδικαιολόγουν αἱ ἐκτάκτως ἀνώμαλοι περιστάσεις. Ἐνεφανίσθη λοιπὸν ἡ συμμορία τοῦ Κυριάκου εἰς τὴν μονὴν τῆς Καισαριανῆς, τὴν ἐδύσισκομένην εἰς τὰ πρόθυμα τῶν Ἀθηνῶν. Τὴν ἐπομένην

ἥμεραν κατέλαβε τὴν μονὴν τῶν Ἀσωμάτων.
Ἡ αὐθάδεια αὕτη ἔζηγειρεν ἐπὶ τέλους τὴν Κυ-
βέρνησιν καὶ διέταξε τὸ δοῦ τάγμα, διεργάτης
ὁ Λεωτσάκος, ἀδελφὸς τοῦ ἐν Κύθνῳ φρονευθέν-
τος Νικ. Λεωτσάκου, τὸ πυροβολικόν, τὴν χωρο-
φυλακὴν καὶ δύο Μας ἵππους; διπώς πολιορκή-
σωσι τὴν μονὴν καὶ συλλάβωσι τοὺς ληστάς.

Ἡ πέποιθησίς ἦτο διτὶ οἱ πλεισθέντες εἰς τὴν μονὴν τῶν Ἀσωμάτων οὐδεμίαν ὅτι ἀντέτασσον ἄμυναν, ἀλλ' διτὶ ἔμελλον νὰ παραδοθῶσιν ἀμέσως. Ὁ διαταθείς σπούδας ἐπίμενε κακού

αρεσκεῖς. Οἱ σιταζοῦσις στρατος επινήσει προνομένων τῶν τυμπάνων, ἥκολουνθείτο δὲ ὑπὸ πλήθους πολλοῦ, μεταξὺ τῶν ὅποιων ὑπῆρχον κυρίαι καὶ νεάνιδες σπεύσασι νόοδωσι τὸ θέαμα τῆς συλλήψεως τῶν ληστῶν. Πράγματι, ἡ μονὴ ἐποιορχήθη, ἀλλ’ οἱ πολιορχοῦντες εἰς οὐδὲμιάν προέβαινον ἐπίθεσιν, τοῦνταντίον μάλιστα οἱ λησταὶ παρουσιασθέντες εἰς τὰ παράθυρα ἤρχισαν συνδιαλεγόμενοι φίλιως μετ’ αὐτῶν. Οἱ μεταβάντες, ὅπως παραστῶσιν εἰς τὸ θέαμα τῆς συλλήψεως καὶ ἀντλήσωσι ζωηρὰς συγκινήσεις, διέκρινον ἀμέσως, ὅτι διαταβάς ὅπως ἐπιπροθῆση τὴν μονὴν στρατός, ἥτο λίαν ὑποπτος ὅταν δειτεάχθῃ νόο προσβάλῃ τὴν μονὴν καὶ αὐτὸς παρέμεινεν ἐν παθητικῇ ἀδρανείᾳ, ἔξελιπε καὶ ἡ ἐλασσόστη ἀμφιβολία, διό οὗτος συνέπραττε μετὰ τῶν κεκλεισμένων ἐν τῇ μονῇ.

Συνῆκθε τότε ὑπουργικὸν συμβούλιον καὶ ἀπεφασίσθη νὰ καταβάλωσι τὴν στάσιν διὰ τοῦ ἀπομείναντος πιστοῦ εἰς τὴν Κυβέρνησιν στρατοῦ. Ὁ Κορωναῖος εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἀπεριφράστως εἶπε.

— Μήν ἀνησυχήτε δι παραίτιος είναι δ Λεω-
τούκος, δοτις είναι φίλος τοῦ Βουλγαρη, ἀλλὰ
εὐτον θὰ συλλέψω καὶ θὰ παραλύσω πᾶσαν
ἀντίστασιν ἢ ἐπέκτασιν τοῦ κινήματος.

"Οντως συναντήσας καθ' ὅδον τὸν Λεωτιάκον ἐδὲ ἐκάλεσε εἰς τὴν ἀμάξαν αὐτοῦ, διαν δὲ οὐκος εἰσῆλθε, τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ἐφυλάκισεν. Επιστεύθη τότε διὰ συλληφθέντος τοῦ ἀρχηγοῦ διὰ παρέλυτος πᾶσαν ἀντίδρασις, ἀλλ' ἡ πατιήθησαν. Οἱ διαδοὺ τοῦ Λεωτιάκου πληροφορηθέντες ἦν σύλληψιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν, συνέλαβον τοὺς μὲν τῆς ὁδοῦ Κηφισιάς διερχομένους ὑπουργούς Αλέξ. Κουμουνδούρου ἐπὶ τῶν οἰκονομιῶν καὶ Λ. Καλλιφρονᾶν τῶν Ἐπικλησιαστικῶν καὶ Διηγαγόν αὐτοὺς εἰς τὴν μονὴν τῶν Ἀσωμάτων.

Ὥς ἐγνώσθη ἡ σύλληψις τῶν δύο ὑπουργῶν, ατάπληξ καὶ τρόμος κατέλαβε τὴν πόλιν, διότι ιεροφανέτο πλέον διτὶ τὰ κόμματα τῶν ὀφεινῶν αἱ τῶν πεδινῶν θά ώδουν τὰ πράγματα μέχρι ἡξεως καὶ θὰ αἴματοκύλιον τὴν Ἑλλάδα, κατὰ ἣν συνήρθη τῆς ἐποχῆς φράσιν, ἀπὸ τὴν δοποίαν κόμητ δὲν ἀπηλάγῃ ἡ Ἑλλάς, καὶ τοι παρῆλ-

θον πεντήκοντα καὶ δύο ἔτη. Τὰ ὑπόλοιπα μέλη τοῦ ὑπουργείου, ἄτινα ἦσαν δὲ Βενιζέλος Ρουφος πρῶθυμπουργός, Α. Λόντος τῶν ἐσωτερικῶν, Θ. Δηλιγιάννης ἐπὶ τῶν ἔξωτερικῶν, Πάνος Κορωναῖος τῶν στρατιωτικῶν, Μιλ. Κανάρης τῶν ναυτικῶν καὶ Κ. Πλατῆς τῆς δικαιοσύνης, συνῆλθον εἰς συμβούλιον καὶ ἔλαβον μέτρα τινά, διποτές ἔξασφαλίσωσι τὴν τάξιν, ἀλλὰ φοβούμενοι μῆπως οἱ λησταὶ τῶν Ἀσωμάτων να κοποιήσωσι τοὺς αἰχμαλώτους ὑπουργοὺς δὲν ἔτολμων ἢντας ἐκβιάσωσιν αὐτοὺς εἰς παράδοσιν.

“**Ἄλιθον οὐτως εἰς συνθηκολογίαν μετὰ τῆς ληστρικῆς συμμετορίας καὶ διά πρωθυπουργὸς διέταξε τὴν ἀποφυλάκισιν τοῦ Λεωτοάκου, ὅπως ἀπελευθερώθωσι καὶ οἱ δύο ὑπουργοί, διερ οὐδὲ ἐγένετο τὴν 9 ὥραν τῆς ίδιας ἑσπέρας.**

Ἡ συνθηκολογία μετά τῶν ἀνδρῶν τοῦ Λεω-
τισάου δὲν ἔλιεν ἐν τούτοις τὰ ζητήματα οὐδὲ
ἔφερε τὴν κατεύνασιν τῶν παθῶν. Τούναντίον
ταῦτα ἡγέανοντο, οἱ δὲ δρεινοὶ καὶ πεδίνοι
ῆσαν ἔτοιμοι νὰ προέλθουν εἰς ὥρην, διότι, δπως
κατευνασθῆνται τὰξις τῶν πεδινῶν, ἀπῆγει αὕτη
τὴν ἐκ τῆς ἔξουσίας ἀπομάχυνσιν τῶν δρεινῶν.
Καὶ τῶν μὲν δρεινῶν ἀρχηγοὶ ἦσαν δὲ Νάυαρ-
χος Κ. Κανάρης, δὲ Ἀλ. Κουμουνδοῦρος, δὲ
Δημήτριος Ερίβας καὶ δὲ Κορωναῖος. Ἀλλ' δὲ
Κανάρης καὶ δὲ Γρίβας ενδιόσκοντο εἰς Κοπενά-
γην, ὡς μέλη τῆς μεταβάσης ἐκεῖ ἐπιτροπῆς,
ὅπως προσφέρῃ τὸ Ἑλληνικὸν στέμμα εἰς τὸν
πρίγκιπα Γεώργιον, ή δὲ μερὶς αὕτη εἴχεν ἔξαρ-
τήση τὴν τύχην της ἀπὸ τὴν δραστηριότητα
καὶ τὴν ἀνδρείαν τοῦ Κορωναίου. Τῶν πεδινῶν
πάλιν ἀρχηγὸς ἦτο δὲ Δημ. Βούλγαρης μεθ' οὐ
συνέπραττε καὶ δὲ Ἐπαμ. Δεληγεώργης, δοτις
ἥτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ εἶδωλον τῆς
Ἀθηναϊκῆς νεολαίας. Στρατιωτοὶ ἦσαν πολλοί,
ἐν οἷς δὲ Κλίμακας καὶ δὲ Παπαδιαμαντόπουλος.

Οὗτο τὰ ἀντίπαλα στρατόπεδα ἀπετελοῦντο
ἀπὸ τοῦ δούλου τάγματος, οὐτινος διοικητής ἦτο
ὁ Λεωτοάκος, ἀπὸ τοῦ πυροβολικοῦ, οὐτινος
διοικητής ἦτο ὁ Παπαδιαμαντόπουλος, ὁ ἀπο-
καλούμενος στρατόλαος, διότι ἐσυνήθιζεν εἰς τὰς
διαδηλώσεις νὰ ἔκφρωνῃ λόγους, οὓς ἥρχιζε πάν-
τοτε διὰ τῆς φράσεως:

— Στρατός καὶ λαὸς ἐν μίᾳ νυκτὶ κατέρριψαν τυραννίαν τοσοῦτον αἰσχοάν.

Ο στρατός καὶ διάλογος ὑπὲρ τῶν διαδηλωτῶν συνεμίχθη εἰς μίαν λέξιν καὶ ἐγένετο στρατόλαος, προσωνυμία ἀποδοθεῖσα εἰς τὸν Παπαδιαμαντόπουλον· κατὰ τὴν ἐποχὴν ἔκεινην τῶν διηρειῶν διαδηλώσεων. Ἐπτὸς τῶν σωμάτων τούτων ἦσαν· οἱ χωροφύλακες ὑπὲρ τὸν Ἀρτέμην· καὶ οἱ ἀστυφύλακες ὑπὲρ τὸν Μακόην, ἐν δὲ δύναμις 1600 ἀνδρῶν...

Ο στρατός τῶν δρεινῶν ἀπέτελείτο ἐξ δύο
ἀνδρῶν ἀνηκόντων εἰς διάφορα τάγματα, τὸν
λόχον τῶν πυροσβεστῶν, τοῦ ἵππου καὶ τῶν
ἐθνοφυλάκων. Ο Κορωναῖος διέταξε τὸν στρά-
τον τοῦτον τὴν νύκτα νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν
στρατῶνας, τὸν δὲ ὑπολοχαγὸν Ἀριστέδην Κα-
νάζην, υἱὸν τοῦ νάυάρχου, νὰ καταλάβῃ τὰ ἀνά-
κτορα μετά τινων ἀνδρῶν καὶ νὰ δχνωθῇ εἰς
τὴν ὑπεροχεμένην ταύτην θέσιν ὅλης τῆς πόλεως,
διδίος δὲ Κορωναῖος κατέλαβε τὸ δυτικὸν μέ-
ρος τῶν Ἀθηνῶν παῖδες δχύωσε τὸ Βαρβάκειον.

Ούτως είχον διειδετημένη τὰ πράγματα, οἱ δὲ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν ἐπίστευσαν ὅτι τουλάχιστον κατὰ τὴν νύκτα ἔκεινην ἂν διέφροντο ἥσυχοι. Ὁ Κανάρης είχε καταλάβητον τὰ ἀνάκτορα καὶ είχε πλεισθῆ ἐντὸς αὐτῶν. Ὁ νέος Κανάρης ἦτο γενναῖος καὶ ωφοκίλινδυνός, κατ' ἀκολουθίαν ἡδύνατο ἢ Κυβέρνησις νὰ μένῃ ἥσυχος, ὅτι δὲν θὰ ἥτο εὐκολοτόν νὰ ἔξωσθῇ τῶν ἀνακτόρων. Ἀφοῦ ἐτοποθετήσεν οὗτος διπλοὺς σκοποὺς εἰς διάλεις τὰς πλευρὰς τοῦ οἰκοδομήματος, παρέμεινεν ἄγρυπνος εἰς τὸ ἄλλοτε γραφεῖον τοῦ ὑπασπιστοῦ τῆς ὑπηρεσίας, κείμενον εἰς τὴν γωνίαν τῆς μεσημβρινοδυτικῆς πλευρᾶς τῶν ἀνακτόρων.

Μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἡ Κυβέρνησις ἐπληροφορίθη διὰ τὸ πυροβολικὸν ἐστασίασε καὶ θέσαν ἐπὶ κεφαλῆς τὴν μουσικήν του διῆλθε τὰς κεντρικάς ὁδούς. Ἡ μουσικὴ ἔπαιδάντες ἐθνικὰ ἐμβατήρια. "Ολα ταῦτα ἐσήμαινον διὰ ἡ πόλις ἐνδίσκετο εἰς πλήρη ἐπανάστασιν. Ὁντως δὲ περὶ τὴν αὐγὴν εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου ἤκονθησαν οἱ πρῶτοι πυροβολισμοὶ παρὰ τὴν Ἀγίαν Εἰρήνην, διον εἶχεν σύναντηθῆ τυχαίως δύο ἀντίπαλοι διάδεξ, αἵτινες ἀλληλοπυροβολήθησαν καὶ ἐφονεύθησαν ἐκατέρωθεν μερικοί.

Ἐν φαῦτα συνέβαινον εἰς τὴν δόδον Αἴολου, ὁ Λεωισάνιος μετὰ τοῦ δού τάγματος, τοῦ πυθοβολικοῦ καὶ τῆς χωροφυλακῆς προεβῆ εἰς αἰφνίδιαν ἐπίθεσιν κατὰ τῶν ἐν τοῖς ἀνακτόροις κλεισμένων δρεινῶν. Τὸ σῶμα τοῦ ληστάρχου Κυριάκου, σύμμαχον τῶν πεδινῶν, κατέλαβεν οἰκίας τινάς ἐπὶ τῆς δόδον Ἀδριανοῦ. Ἄλλα καὶ οἱ δρεινοὶ δὲν παρέμειναν μὲν ἐσταυρωμένας τὰς κεῖρας. Κατὰ διαταγὴν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν κατέλαβον τὴν Ἀκρόπολιν, ἔξι ηὗ ἀπηλεῖτο ὀλόκληρος ἡ πόλις. Ἐν τούτοις ὁ ἄγων κυρίως διεκήγετο παρὰ τὰ ἀνάκτορα, καθ' ᾧν ἐσφενδονίζοντο ὅβιοντια. Ἡ τοιαύτη προσβολὴ τῶν ἀνακτόρων ἀρξαμένη περὶ τὴν αὐγὴν ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς 4 μ.μ., δτε ἡ συμμορία τοῦ ληστάρχου Κυριάκου ἔρπουσα ἔφθασεν εἰς τινα μάνδραν, ἔνθα σήμερον τὸ μέγαρον Συγ-

γροῦ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀποθήκην τῶν φαρμάκων, εὐδισκούμενων τότε, ἔνθα σήμερον τὸ Υπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας καὶ Κωνσταντίνου τοῦ Διαδόχου Οὗτως οἱ ἐν τοῖς ἀνακτόροις προσεβλήθησαν πανταχόθεν, διότι καὶ τὸ πυροβολικὸν καταλαβόν τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος ἔβαλε κατὰντιῶν, πρὸς δὲ δι' ἐνὸς πυροβόλου ἐβάλλονται ἐνίστε καὶ ἐκ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς ἔνθα ἀποστοκαλεών τῶν ἀνακτόρων. Ἐν φύλαξε τὸ κῆρυκον ἐλύσσεια κυριολεκτικῶς κατὰ τοῦ κτισίου τούτου αἴφνης δὲ Κανάφης εἰδοποιεῖται διτὶ ἀριθμός τι ἐκ τῶν πολιορκητῶν ἔζητησε νὰ εἰσδύνῃ ἐξ ἐφόδου ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κήπου.

Ο Κανάριος τεθεὶς ἐπὶ κεφαλῆς δέκα καὶ ἐπτὰ ἀνδρῶν ἔξηλθε τῶν ἀνακτόρων, ὅπως ἀποθήσῃ τοὺς προειλαύνοντας πεδινούς. Ἡ αἰφνηδία ἐμφάνισε τοῦ γενναίου ἀξιωματικοῦ καὶ ἐπίθεσις αὐτοῦ ἀπέκρουσαν τοὺς εἰσδύσαντας εἰς τὸ κῆπον, ἀλλὰ τραυματισθεὶς θανατίμῳ παρὰ τὸν οἰκισκὸν τοῦ αἵπου ἔξπεινευσε μετ' οὐ πολὺ. Ὁ κατὰ τῶν ἀνακτόρων ἀγῶν ἔξηκολούθησεν ἐν τούτοις μέχοι τῆς 19 Τούνιου. Οἱ ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων ἔχοντες ὡς δύχρωμα τὸ στερεόν οἰκοδόμημα τῶν ἀνακτόρων, ὅπερ εἶνε ἐκ πελεκητοῦ λίθου, ἀφθονα δὲ πολεμεφόδια καὶ τροφάς, ἥδυναντο ν' ἀνθέξωσιν ἐπὶ μακρόν, ἀποστέλλοντες δὲ τὰς φονικὰς αὐτῶν σφαίρας κατὰ τὸν πολιορκητῶν, ἡσύχως ἀνέμενον ἐπικοινίας ἔξιθεν

Τὴν 9 διμως πρωΐην ὡραν, δτε ἀντηλλάσσοντο ἀκόμη βολαί, ἐφάνη ἔχομένη ἀπὸ τῆς δδοῦ Γεωργίου τοῦ Α' τριμελής ἐπιτροπή τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἀποτελουμένην ἐκ τῶν Ἀρ. Μωραΐτην, Ιωάννου Μεσηνέζη καὶ Σκαραμαγκᾶ ξητοῦνα νὰ φέρῃ εἰς συμφιλίωσιν τοὺς διαιμαχομένους. Ἡγετοὶ τῶν λοιπῶν μελῶν διηγήθησαν τοῦ Ιωάννης Μεσηνέζης κρατῶν λευκὴν σημαίαν, τὴν στιγμὴν διμως ἐκείνην ἀντηλλάσσοντο ἀκόμη πυροβολισμοὶ καὶ δ πληρεξούσιος Αἴγιου, δεύτερος αὐτοῖς καὶ ἐνθουσιώδης ρήτωρ τῆς Ἐλληνικῆς Βουλῆς Μεσηνέζης ἐπληγώθη ἐπικινδύνως καὶ κατέπεσε. Παρευρεθέντες τινὲς ἀνέλαβον τὸν εὐγενῆ τραυματίαν καὶ μετέφερον αὐτὸν εἰς τὴν Γαλλικὴν Σχολήν, ἤτις τότε κατείχε τὸ μέγαρον Λημνίου, ἔνθα σήμερον τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρεττανίας ἐκεῖ παρεσχέθησαν αὐτῷ αἱ ιατρικαὶ βοήθειαι ἐνοσηλεύθη δὲ μέχρις ὅτου ἀπεμακρύνθη πᾶς κίνδυνος καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἰκόν τον

Οἱ δύο ἔτεροι πληρεξούσιοι μετέβησαν εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ συνεννοηθέντες μετ' αὐτῶν καὶ τῶν ἀντιπάλων των κατόρθωσαν δύποις ἐπιτευχθῆ ἐκεχειρία. Απεφασίσθη τότε ὃ μὲν ἐν τοῖς ἀνακτόροις στρατός ν' ἀποσυρθῆ εἰς τὸν κεν-

τρικὸν στρατῶνα τοῦ πυροβολικοῦ καὶ εἰς τὸ Βαρθάκειον, ὃ δὲ τῶν πεδινῶν ἀπεχώρησε, τοῦ πυροβολικοῦ μεταβάντος εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ τῆς δὲ χωροφυλακῆς καταλαβούνσης τὰ ἀνάκτορα. Παρ' ὅλα ταῦτα ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἔξηκολούνθει εἰς τὰς ὁδοὺς καθ' ὅλην τὴν ἥμεραν τῆς 19 Ιουνίου 1863. Πλεῖστοι πολῖται καὶ στρατιῶται εἶχον φονευθῆ εἰς τὰς ὁδούς, τινὲς δὲ ἔξι αὐτῶν δλῶς ἀναιτίως, διότι ἡσαν ἀπλοὶ διαβάται, οἵτινες πιστεύσαντες εἰς τὴν διατυπανισθεῖσαν ἀνακαωχὴν ἐξῆλθον ἀνύποπτοι καὶ ἐφονεύθησαν παρ' ἀνθρώπων, οἵτινες ἐπιφρόβλοιν πολλάκις διαβάτας ἀνευ οὐδεμιᾶς αἴτιας καὶ χάριν διασκεδάσσεως.

Ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει ἀπέπειράθησαν νὰ συμβιβάσωσι τὰς διαμαχομένας μερίδας, ἀπέτυχον ὅμως, ἡ δὲ νῦν τῆς Τετάρτης πρὸς τὴν Πέμπτην ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὰς τρομερωτέρας ἢ μᾶλλον ἡ τρομερωτέρα πασῶν, ἀς διῆλθόν ποτε αἱ νεώτεραι Ἀθῆναι. Ζωηρὰ ἐγένετο προπαρασκευή παρ' ἀμφοτέρων τῶν ἀντιπάλων πρὸς ἔξαντολύθησιν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου.

Οὐδέποτε καν^τ δλον τὸ διάστημα τῆς μετα-
πολιτεύσεως ἐπαρχουσίασθη τοιούτη ἀναρχίᾳ. Οἱ
κυριώτεροι τῶν ὑπουργῶν είχον παρατηθῆναι, ἡ
κυβέρνησις είχεν ἔξαφανισθῆναι τελῶς, ὃ δὲ
πρόεδρος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως Διοικήσης Κυ-
ριακὸς ἀντεποροσώπευε τὴν ἔξουσίαν κατὰ τὰς
αἱματηρὰς ἔκεινας ἡμέρας. Ἀλλ^ο οὐδεὶς είχε τὴν
διάθεσιν νῦν ὑπακούοη ὀργὴν μηδ ἐπιφοστοπού-
σαν τὴν ἐκτελεστικὴν ἔξουσίαν.

Τὴν πρωῖαν τῆς ἑπομένης, ἥτοι τὴν 20 Ἰουνίου, ὁ Πάνος Κορωνατίος, δύτις παρίστατο υπὸ διπλῆν ιδιότητα τὴν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τοῦ διοικητοῦ τῆς Ἐθνοφυλακῆς ἐπεδύμησε νὰ διαδραματίσῃ πρόσωπον Λαφαγιέτ καὶ ἔξελθὼν τοῦ Βαρθακείου περιέτρεχε τὰς ὅδους τῶν Ἀθηνῶν δίδων διαταγὰς εἰς τὸν ἀπομείναντα πιστὸν εἰς τὴν Κυβέρνησιν στρατόν. Ἀλλὰ διερχόμενος ἔξωθεν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ἐπυροβολήθη υπὸ τῶν χωροφυλάκων, οἵνινες είχον τοποθετήθη ἐντὸς αὐτῆς. Ὁ πυροβολισμὸς οὗτος προελθὼν ἐκ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ἐδεωρήθη διὰ ἥτοι τὸ σύνθημα νέου ἄγωνος, καὶ δύον διοικητῆς τῆς Γεώργιος Σταύρου ἔχαρακτηρίζετο ὡς πεδινὸς καὶ ὡς φίλος Ιδιαίτερος τοῦ Βούλγαροι.

Ὥς ἐγνώσθη ὅτι ἐπυροβολήθη ὁ Κορωναῖος
ἡ πλατεῖα τῆς Τραπέζης ἐγένετο τὸ κέντρον τῆς
συρροῆς τῶν ἀντιμαχομένων μερίδων. Ἡ πλα-
τεῖα αὕτη δὲν ἦτο στενὴ καὶ περιωρισμένη δύπως,
σήμερον. Οὔτε ἡ οἰκοδομὴ τοῦ Ταχυδρομείου
ὑπῆρχεν οὔτε τὸ θέατρον οὔτε τὸ Δημαρχεῖον.

Ήτο πλατύς χῶρος, εἰς ὃν δὲν ὑπῆρχον εἰμὶ τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στέμματος, ἡ οἰκία τοῦ Εὐστρατίου Σίμου, ἡ μεταξὺ τῆς δόδου Αἰόλου καὶ δόδου Γεωργίου Σταύρου κειμένη, καὶ τινες παραπήγματα, ἀτινα ἔχοντις μενον ὡς στρατῶν παλαιοῦ πυροβολικοῦ· ὁ χῶρος οὗτος ἦτο δύντων καταληλότατος διὰ τοιςιτας συμπλοκάς. Εὐθὺς ἐτοπισθεῖ θῆσαν ἔξωθεν τῆς Τραπέζης δύο τηλεόρατα καὶ παρεπόμπησαν διάφορα στρατιωτικά σώματα ἐκ τῶν πεδινῶν πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν χωροφυλάκων τῆς Τραπέζης. Οἱ πεδινοὶ εἶχον καταλάβῃ ἐπίσης τὰς δύο παρακειμένας οἰκίας τὴν τοῦ Σίμου καὶ τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στέμματος, ἐκεῖθεν δὲ ἀπέστελλον βροχὴν σφαιρῶν κατὰ τῶν δρεινῶν, οὓς ὅδηγει ὁ Ἰδιος Κορωναῖος.

Οι δρεινοὶ μὴ δυνάμενοι ν' ἀντιταχθῶσι κατὰ τῶν βαλλόντων ἀπὸ τῶν παραδύρων καὶ των δώματίων τῶν οἰκιῶν τούτων καὶ τῆς Τραπέζης ἡγαγάκασθησαν νὰ ὑποχωρήσωσι πρός στιγμήν· Ἀλλὰ προσελθόντων πολλῶν ἔθνοφυλάκων, οἵ τινες ἐστάθμευον εἰς τὸ Βαρθάκειον, ἐπετέθησαν ἐκ νέου μετὰ πολλῆς ὁρμῆς καὶ ἔξετόπισα μέρος τῶν πεδιῶν, ἐκ τῶν ὅποιών οἱ ὑπὸ τὸ κ. Νικόλαιον Σμόλεντς ἀπῆλθον παραλαβόντες ἐν πυροβόλον, ἐτράπησαν δὲ εἰς τοὺς πρόποδα τοῦ Λυκαβηττοῦ καὶ τοποθετήσαντες εἰς τὸν βρόχον τοῦ σχιστοῦ τὸ τηλεβόλον τοῦτο, ἔξεσφενδόντες ζὸν σφαίρας κατὰ τῶν ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ὁρεινῶν. Οἱ ἐπὶ τοῦ ἀνδήρου τῆς Τραπέζης εὐρισκόμενοι χωροφύλακες, δπως καὶ οἱ εἰς τὴν οἰκίαν Σμίουν ἐδεκατίσθησαν, τὸ δὲ αἷμα τῶν φονευθέντων ρεῦσαν ἐκ τῶν ὑδροχόων τῶν οἰκοδομημάτων τούτων ἔβαιψε τοὺς τοίχους καὶ ἐφαίνοντο ἐπὶ μακρὸν τὰ ἵχνη τούτου εἰς τὰ ἐν λόγῳ οἰκοδομῆσα.

“Η μάχη αὐτή διήρκεσεν ἐπὶ πεντάδον σχεδὸν παύσασα περὶ τὴν 3 μ. μ., διότι οἱ καιέχοντες τὰς οἰκίας ἀνθίσταντο βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν συντρόφων τοῦ ληστοῦ Κυριάκου. Ή αἰματοχυσία ἔγκυοισιν θεῖται κυρίως μὲν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Τραπέζης καὶ εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὄμονοίας ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ὅδοὺς πολλοὶ πεδινοὶ καὶ δρεινοὶ ἐφονεύοντο, οἱ δὲ πυροσβέται εἶχον κατωρθώσῃ νὰ φονεύσουν τοὺς πυροβολητὰς τῶν πεδινῶν, οὕτως ὥστε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ χοησιμοπιθήσουν πλέον οὗτοι τὰ πυροβόλα των.

“Αγγλίας Σκάρολετ καὶ τῆς Γαλλίας Βουρέ. Τὸ ἔγγραφον ὅπερ ἀπήνθυναν οἱ τρεῖς οὗτοι διπλωμάται πρὸς τὴν ἐθνοσυνέλευσιν ἦτο τραχύτατον, ἔλεγον δὲ εἰς αὐτὸν διτὶ «ἔδω κατὰ τὸ διάστημα τῶν 48 ὡρῶν τῆς ἀνακοινῆς ἐπαναληφθῶσιν αἱ ἐχθροπραξίαι, θέλουσι προσκαλέση τοὺς συμπατριώτας των καὶ θέλουσι διακόψῃ πᾶσαν σχέσιν πρὸς κάθεν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔγένετο τόση κακὴ χρήσις τῆς ἀνδρείας καὶ ἀπὸ τὴν ὅποιαν δὲ ἀληθῆς πατριωτισμὸς φαίνεται ἔξορισθεῖς διὰ παντός».

Τοῦτο προεκάλεσε τὴν κατεύνασιν τῆς ἔξ-

Ἡ δύσις τῆς πρελεως ἡτοί ἡ ἀγορία. Οἱ κατόπικοι αὐτῆς εἶχον κλεισθῆ εἰς τὰς οἰκίας των, ὑπῆρχε δὲ φόρβος, ὅτι ἡ κατάστασις αὐτῇ θὰ προσείλκυεν ὅταντα στοιχεῖα ἐκ τῶν ἐπαρχῶν καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ κατάστασις θὰ ἐδεινοῦτο ἔτι μᾶλλον. Οἱ ἐν Ἀθήναις ἔνοι ήρχισαν νὰ ἀνησυχοῦν καὶ ἔζητουν καταφύγιον εἰς τὰς πρεσβείας των, ὅτε συνελθόντες οἱ πρεσβευταὶ τῆς

ΟΙ ΑΝΤΙΠΟΔΕΣ

ΜΙΑ οἰκόγενειακή παράδοσις, μὲν ἔκαμε νὰ γνωρίσω δύο παραδόξους τύπους ἀνθρώπων, καὶ δχι μόνον παραδόξους, ἀλλὰ καὶ δῶς ἀντιθέτους . . .

Κυρίων δσχολάμα τον δ ἔνας είχε νὰ ἀποταμιεύῃ χρήματα, καὶ ρ ἄλλος νὰ ἔξοδευῃ τὰ παρ' ἄλλων ἀποταμιεύεται.

"Ἄς ἀσχοληθῶμεν μὲ τὸν πρῶτον.

*

"Ἐλλα δῦ, Ἀναστάση; Σήμερα ἔχεις τὸνομά σου, τὸ ξέρεις;

— Τὸ δέρω, ἀφέντη.

— Νά, πάρε αὐτὴ τὴν δεκάρα νάγοράσης καραμέλες Φέρ' της μου δμως ποῶτα ἐδῶ.

Ο Ἀναστάσης σὲ δλίγην ὥσαν ἔφερεν ἔνα χουνάκι χάρτινον, γράμματον ἀπὸ τὰς καραμέλας τῶν ἀναμηῆσεών μας ποὺ ἐλέγοντο τῆς ζάχαρης, ήσαν τερράγωναις καὶ επιλούστο τυλιγμένες μέσα σὲ χαρτάκια μπλέ καὶ ἀσπρα.

— Α! γεά σου, ἀρκετὲς συνδωσαν.

Παίρνει μίαν ἀπὸ τὸ χουνάκι, καὶ τὰς ἄλλας τὰς βάσει μέσα εἰς τὸ συντάρι του. Τοῦ δίδει δὲ τὴν μίαν καὶ τοῦ λέγει συμβούλευτικῶς:

— Νά! πάρε, νὰ γλυκαθῆς γιὰ τὸ καλό. Ή πολλὴ ζάχαρηι βλάφτει, τί λές;

— Σπολλάτη, ἀφέντη.

— Στάση, μῆ φύγης ἀκόμη. Γιὰ τὴν καραμέλα ποὺ συνδωσα μοὺ εἴτες σπολλάτη, μὰ δὲν μοὺ ἔδιοσες ἀπάντηση διὰ τὸ ἄλλο ποὺ σοῦ είπα· βλάφτει ἢ δὲν βλάφτει η ζάχαρηι.

— Θὰ βλάφτη, ἀφέντη, λέω..

— Τὶ λές καὶ ξέλες!! . . . δὲν βλέπεις τὸν καθρέφτη πᾶς ἔκτρητος ἀπὸ τὴν πολλὴ τὴν ζάχαρη, ποὺ τρώς;

— Γέγω τρώω τὴ ζάχαρηι!

— Εἰα δὲς τὰ μιά. Οσάκις βγάλει καὶ γυρίσω, βρίσκω τὴ ζάχαρηρα χωνεύμενη.

— Σοῦ κάνω δρόκο, ἀφέντη.

— Μὴν κάνγις δρόκο. Είμαι κατὰ τὰ ἄλλα—ἐκτὸς τῆς ζάχαρης—πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα. "Αν σὲ πιάσω δμως, ἔτσι ποὺ νὰ μην μπορῆς νὰ μοὺ 'πῆς πᾶς δὲν μοὺ τοὺς τὴν ζάχαρη, θὰ σοῦ λογαριάσω μᾶ πεντάρα τὴν ήμέρα ἀπὸ τὸτες ποὺ σὲ πῆρα, καὶ θὰ σοῦ κρατήσω τὴν σούμα ἀπὸ τὸν μισθό σου, γιὰ νὰ σοῦ διορθώσω τὸ ἐλάττωμα ποὺ σοῦ βλάφτει καὶ τὴν ὑγεία σου. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, ἀφέντη.

Ο γέρωνς ἀφῆσε καὶ ἐπέρασεν δλίγονος χρόνος ἐν ἀποξιῇ, ἀλλὰ σήμερα ἔφθασεν ἐπὶ τέλους ἡ ημέρα, ποὺ θὰ στήσῃ τὴν παγίδα εἰς τὸν Ἀναστάση.

Ο Ἀναστάσης τὸν ἐβοήθησε νὰ ἐνδυθῇ διὰ τὸν περίποτον καὶ ἀργε. Τότε ὁ γέρων κλείνει καὶ τὴν θύραν τὸν δωματίου του, κατεβάζει καὶ τὸ σιδεράκι τῆς κλειδορρυτῆς, καὶ ἀρχίζει νὰ πηδᾷ ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ νὰ κάμηι κινήσεις μὲ τὰ χέρια του, σὰν νὰ θήτελε νὰ πιάσῃ τὸν ἄέρα. Τέλος σταματᾷ καὶ μὲ δυσεξήγητον ἐπὶ τὸν παρθένο μειδάμα κρυφοῦ θριάμβου, προχωρεῖ πρὸς ἔνα τηματένιο, ποὺ είχε ἐπέναντι, ἔνα καμινένον ἔνα μπρόκι, ἔνα φλυτζάνι, τὸ καφεκούτι καὶ τὴν ζάχαρηραν πάινει τὴν πολυθελγητρὸν ζάχαρηραν, τὴν ἀνοίγει, ἔτσι ποὺ μόλις νὰ φαγκρίσῃ, καὶ τὴς βάζει μέσα μὲ μεγάλην προσοχὴν καὶ τὴν ξανακλείνει πάλιν.

Ποτὲ δὲν ἔξεινήσεις διὰ τὸν περίποτον τοῦ περισσότερον εὐχαριστημένος.

Οταν φτανῆλθε, λαβών τὰς ίδιας προφυλάξεις, ἀνοίξει λιγάφι τὸ σκεπασμὸν τῆς ζάχαρηρας—μιόλις ποὺ

ἔχαραξε—καὶ κύνταξε μέσα. Τὸ ἄνοιξε λιγάπι ὀκόμη καὶ τότε μὲ μεγάλη εὐχαριστησίαν του είδεν, ὅτι ἡ μινγα, τὴν δόποιαν είχε κλείση μέσα, ξεπέταξε καὶ ἔφυγεν.

— Α! μέσα ήταν ἡ μινγα. Λοιπόν, ὁ Ἀναστάσης δὲν ξεσκέπασε τὴν ζάχαρηρα γιὰ νὰ μοῦ φάγε τὴν ζάχαρη!

*

Ἐλημονήσαμεν τὴν ἀλλην μας γνωριμίαν.

Αὐτὸς τὴν μαγάλην περιουσίαν, τὴν δόποιαν ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τὸν πατέρα του, τὴν ἐμοιράσθη μὲ τὸν ἀδελφόν του.

Πρώτη τον ἀσχολία ἦτο νὰ πωλήσῃ ὅλα τὰ κτήματά του διὸ, νὰ αἱξῆσῃ τὸ χρηματικόν του κεφάλαιον, τὸ δόποιον ἥρχισε νὰ καταρροχίζῃ, σαν ἀφεντάνθωτος ποὺ ἦτο.

Εἰς δλίγια χρόνια τὸ ποσὸν σχεδὸν ἐτελείωσε. Τότε ἐταξίδευσε καὶ ἐπεοκέφθη τὴν ἀνεψιάν του—ο ὀδελφός του είχεν ἀποθάνην—καὶ τῆς ἀνήγγειλε τὸ μέγα γενον, ξεκαρδισμένος δμως ἀπὸ τὰ γελαία.

— Τὰ βίσταλά μου, ἀνεψιά, τὰρριξα ὅλα στὴ θάλασσα! . . .

Ἡ ἀνεψιὰ συνεννοήθη τότε μὲ τὸν σύνγονό της, καὶ ἀπεφασίσθη νὰ λαμβάνῃ ὁ δεῖνος Ισοβίνως ἀπὸ τὸν οἰκογενειακὸν συμβολαιογράφον τοῦ τόπου τον δραμάς διποσίας κατὰ μηνα, ὑπὸ τὸν ἀπαρδόβατον δμως δρόν, σύδεμάν θερέης χρηματικὴν ἐπικοινωνίαν νὰ ἔχουν.

Κατὸ τὴν δευτέραν αὐτὴν περίοδον τοῦ βίου του τὸ γεροντοπαλλήκαρον ἐπλήρωνεν, ἀλλὰ δὲν ἔξωδευε, καὶ τοῦ ἦτο διὸ διὸ αὐτὸν μία πεξότης ἀνυπόφροδος.

— "Ἐνας ἀσχολίας, ἔλεγε μέσα του, νὰ μην ἡμπορεῦ νὰ κάμη καὶ ἔνα σκέρτζο! ; Ζωὴ εἰν' αὐτὴ ἡ κόλασις; . . .

Μία μάλιστα συντροφιά Κυριών, ποὺ ἤλθαν νὰ περάσουν δλίγιας ἡμέρας εἰς τὸ νησί του, ἐφερεν εἰς πλησίαν τοῦ ποὺ μόλις είχε κατορθώση νὰ τὰς πεισγ νὰ ζήσουν εἰρηνικῶς μέσα στὸ μαλάτο.

Ἐσυνιλογίσθη, ἐσυνιλογίσθη . . . ἔφαξε καὶ ξανάραξε τὰ συφιάδια του, τὰ χαρτιά του, τὰ γελέκα του—μόνον τὰ βελούδενια του ησαν δώδεκα—ἀλλὰ δὲν ηδρε τίποτε. . . Μιὰ καὶ δυὸ ποτὲν εἰς τὸν συμβολαιογράφον:

— Καλῶς τὸν ἀσχολίας ποὺ! Κάτι αὐτὸν τώρα; . . . "Ακόμα δημήνας ξέρει ἔνδεκα! . . .

— Καλὲ τὶ μηνας καὶ ξεμηνας. Ἐγὼ θέλω χοήματα.

— Εχώ θέλω χοήματα. Βρές μον κάποιον νὰ μοὺ δώσῃ καὶ τοῦ τὰ πληρωνῆς στὴν πρώτη!

— Αρχοντά μου, χρήματα δικά σου δὲν ἔχω παρὰ κάθε πρώτη τοῦ μηνός. "Απὸ δικά μου, μοὺ είναι τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον νὰ σοῦ δώσω. Σὲ συμβουλεύ δμως νὰ μὴν ἀσχίσῃς τέτοια μπερδέματα, γιατὶ είναι πούρος μη μᾶς κόψουν καὶ τὴν τακτικὴν ἐπιχορήγησιν.

— Αῖ, καλά! . . . καὶ ἀν ἔξαρφαν, πέθανα; ! Θά μὲ κρατούσατε νὰ μὲ θάψετε τὴν πρώτη! . . .

Ο συμβολαιογράφος ἔγέλασε—σπανία περίπτωσις—καὶ τοῦ είπε τότε σοβαρευθεὶς πάλιν:

— Η ἀνεψιὰ σου, ἡ τόδουν εὐγενής καὶ πονετικὴ ἀνεψιά σου, ἔχει μεριμνήσῃ καὶ περὶ αὐτοῦ, ἔχει δὲ καταδέση εἰς ἐμὲ δραχμὰς τριακοσίας, ἔλαν, δ μῆ γενόντο, ἔτελθη τὸ μοισαΐδον τέλος αἰρηνηδίως, νὰ σᾶς γίνη ἀξιοπρεπής καὶ σᾶς αἰτία τοῦ ὀνόματός σας κηδεία. . . δ μῆ γένοιτο, ἐπαναλαμβάνω.

— Τὶ μού λέσ, ἀδελφέ! ; ! ! φωνάζει αὐτὸς καὶ ἀναπηδήσεις εἰς τὸν θέρην του. Νά που ἐλύθη τὸ πρόβλημα. . . Δόξι μον τὰ ξέσοδα τῆς κηδείας, μοι καὶ, δταν πεδίνων, διέσεις μεγάλης προσοχῆς καὶ τὴν ζάχαρηραν, διέσεις με τὰ σκυλιά.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Φ. Αριστερός

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

(Διάλογοι τοῦ π. Ασφρων μὲ τῷ μαθητήν του).

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ.— Εξακολούθειτε νὰ εἰσθε πιστὸς εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ Πολέμου;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Τῷρα περισσότερον ἀπὸ ποτέ.

Ο μέγας θεός τοῦ πολέμου εὐθύκεται μεταξὺ μας, περιπατεῖ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, τὸν ἀντικρίζων μὲ τὰ μάτια μου καὶ τὸν προσκυνοῦν. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερος τοῦ πολέμου διόποτε.

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Φαντάσεισθε λοιπὸν τὴν ζωὴν ὡς ἔνα

Ἀλεύθερον, ἀνατέλλοντα μέσα στὸν οὐρανό.

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Τὸν διόποτεν τοῦ πολέμου εἶναι μὲ τὸν πολέμον τοῦ θεοῦ.

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Τὸν διόποτεν τοῦ πολέμου εἶναι μὲ τὸν πολέμον τοῦ θεοῦ.

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

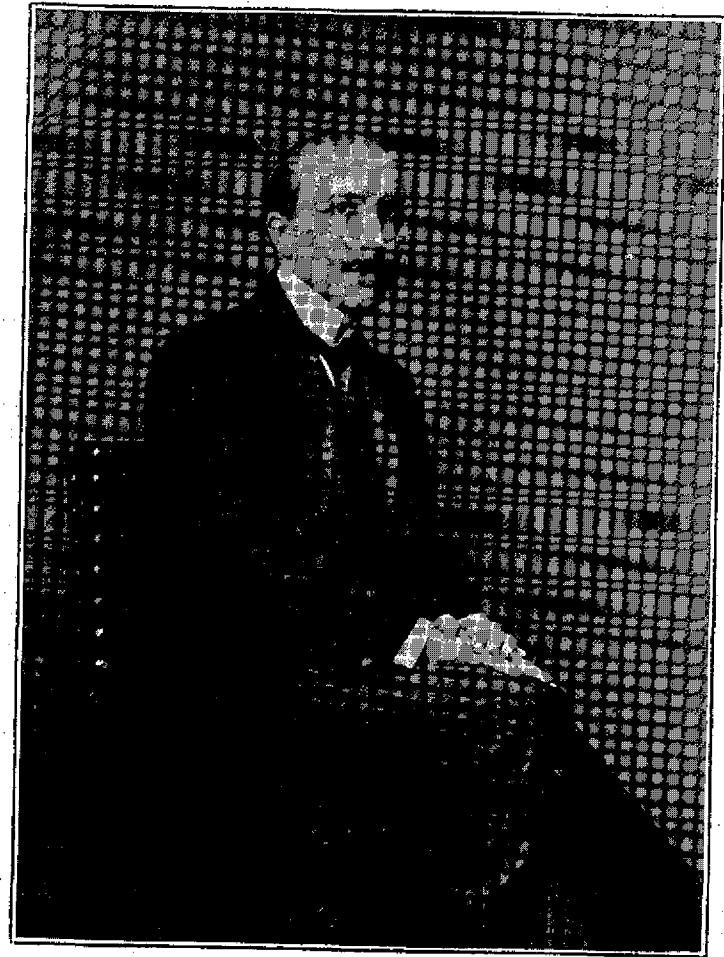
Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ αὐτό;

Ο π. ΑΣΦΡΩΝ.— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς θλίψῃ α

ΝΕΟΙ ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙ

ΑΓΑΛΜΕΜΝΩΝ ΣΛΗΜΑΝ

Ο νεώτερος των αντιπροσώπων της Ελλάδος είς τό δέκατην την Αγιάση, καὶ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ὑπῆρχεν ἀπὸ τοὺς πρώτους σημαιοφόρους τῆς ἀνορθόσεως. Κρίσις, εὐφυΐα καὶ ἔθνικοφρούρην μέχρι σωβινισμοῦ εἶναι στοιχεῖα, τὸ δόποια, ἀν δὲν χρειάζωνται δι' ἓνα διπλωμάτην, εἶναι δύμως ἀταραίτητα δι' ἓνα "Ελλήνην διπλωμάτην. Μία ἀθηναϊκή ἐφημερίς ἔκαμε τὴν ἔξης παρατήρησην ἐπὶ τῷ διορισμῷ του:

Μετάξην δὲν πλονοίως παρασημοφορημένων Ελλήνων δ. π. Σλήμαν παρουσιάζεται πρὸ τῶν συναδέλφων του μὲν τὸ μετάλλιον τοῦ πολέμου.

Δέν φθάνει;

ΜΕΤΑ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ πολέμου, διελόφρων σχεδὸν ὁ κόσμος ἔσπευδε ν' ἀναλάβῃ τὰς καταθέσεις του ἀπὸ τὰς τραπέζας παὶ μάγτεις κακῶν ἔπειροφήτευαν οἰκονομικᾶς καταστροφᾶς, οἱ ἐκ τοῦ προχειροῦ οἰκονομολόγοι μας, δ. Διοικητής τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης κ. Ἰωάννης Βέταξιας, ἔδημοσίευσε μακράν ἀνακοίνωσίν του, ἐν τῇ δοπὶ ἔξετάζει τὸ διναιεύμενα διὰ τὸν ἐλληνισμὸν ἀποτελέσματα τοῦ ἀρχομένου πολέμου. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρχεν διμεσον· οἱ πανικόβλητοι καταθέται ἐπέστρεψαν πρόδυμοι τὰς καταθέσεις των καὶ ἡ γαλήνη ἐπανῆλθεν, διοτού ἐμοινέτο πρὸ διλόγου ἡ καταιγίς. Ἀναδημοσιεύμενον μέρος τῶν θαυμαστῶν σκέψεων τῆς ἀνακοίνωσεως:

«Ἡ μεγίστη πότε πληξάσα τὴν ἀνθρωπότητα συμφορᾷ, οὐαὶ εἴναι ἀναιμριβόλως ὁ ὄρεξάμενος πανευρωπαϊκὸς πόλεμος; δ. ἐπὶ καταπληκτικῶν ἔξαφτούσεων καὶ φρικωτάτων μέσων μέλλων νὰ διεξαχθῇ, συνεπάγεται καὶ βασυντάτος οἰκονομικᾶς καταστροφῆς αἰτινες καὶ ἀγάπτευτον πλήττοντον, εἰ καὶ ἐν ἐλάσσονι μέτρῳ, καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀμετόχους καὶ οὐδετέρους. Ἀλλ' εἰς τοὺς τελευταίους παρέχει εὐκαιρίαν πολλάκις οὐχὶ μόνον τὰς καὶ ἀντανάκλασιν ζημιάς νὰ ἀποφύγωσι καὶ θεραπεύσωσιν, ἀλλὰ καὶ ἔξαιρετικὰς ἐνίστε νὰ πορισθῶσιν ἀφρεδείας.

Τοιαύτη τις εὐτυχίης καὶ δλως ἔκτακτος εὐκαιρία παρίσταται τὰ νῦν καὶ διὰ τὴν οὐδετέρων καὶ εἰσηγεύουσαν Ελλάδα. Ἡ γεωγραφικὴ σύντης θέσις καὶ ἡ καιριωτάτη αὐτῆς μάλιστα τοποθεσία ἐν τῇ Μεσογειῷ παρέχει εἰς τὴν Ἐλληνικὴν ἐπικειμενικότητα νῦν, διε τὴν μεγίστη καὶ σημαντικότατη ἐμπορικὴ κίνησις τῆς Μεσογείου ἐγκαταλείπεται ὑπὸ τῶν ἴσχυρῶν κρατῶν, εὑρυτάτου στάδιον ἐνεργείας. Ἡ μεγίστη καὶ ἐπικερδεστάτη κίνησις τῆς κατὰ θάλασσαν διεθνοῦς ἐμπορίους δύναται νὰ περιελθῃ τὴν σήμερον κατὰ τὸ πλείστον εἰς χειρὸς τῶν Ελλήνων. Δι' σύντης οὐχὶ μόνον τὰς ἐκ τῆς μακρᾶς ἐμπολέμουν καταστάσεως ζημιάς θά δυνηθῶμεν νὰ θεραπεύσωμεν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποταμεύσωμεν οἰκονομίας καὶ κεφάλαια, δι' ὃν μετὰ θάρρους καὶ πεποιησεως θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀντικρύσωμεν τὸ μέγα διανογύρμενον ἥμιν ἐθνικόν καὶ οἰκονομικὸν μέλλον. Δὲν συνιτόδην λοιπὸν πρωτάκουστον τι καὶ ἔξαιρετικόν. Ἐπιθυμούμεν μόνον νὰ συμβουλεύσωμεν εἰς πάντας τοὺς φιλέργοντας καὶ φιλοποδόδους πατριώτας νὰ μητηθῶσι τὸ παράδειγμα τῶν πατέρων ἥμον, οὐτενες ἐξ εὐτελῶν μέσων ἀρξάμενοι καὶ ὑπὸ δυσχερεῖς ἔγχωροίους, καὶ ἔξωτερικὰς περιστάσεις ἐδυνῆθησαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ναπολεοντείου πολέμου καὶ τοῦ διεθνοῦς ἀποκλεισμοῦ ὑπὸ μυρίους κινδύνους νὰ ἀποθησαρίσουσι τὰ ἀδρὰ ἔκεινα κεφάλαια, ἀνευ τῶν δποίων τὸ μέγα ἔργον τοῦ ιεροῦ ἀγῶνος τοῦ 1821 θὰ πασίστατο προβληματικόν.

⌘

ΤΑΣ ἡμέρας αὐτάς, ὅπου ἡ δυστυχία ἔχει ἀπλωθῆ παντοῦ καὶ ἀπλώνεται διά δάνατος εἰς τὰ γαλλογερμανικὰ καὶ τὰ γερμανοφωνικά σύνορα, ἡ πεῖνα, ἀλλοῦ, καὶ ἀλλοῦ δ. φοβερὸς οἰκονομικὸς κλονισμός, ἥμπορει κανεὶς γὰ παρατηρησῆ διε τὴν Ἑλλάς ἀπέδειξε διε τὴν τραπέζητα. Εἶναι ἵσως οἱ πρῶται της τραπέζης ἐποχῆς. Κατὰ τὰς πρώτας δύμως αὐτάς ἡμέρας δὲν ησθάνθησαν τρομακτικὸν τὸν κλονισμὸν ἀλλα ὑδετεροι χῶροι; Ἡ Αἴγυπτος δὲν πονᾶ; Καὶ δέν ἔκαμεν πρόδυμον χρῆσιν τοῦ δικαιοιστασίου δλαι σχεδὸν αἱ Τραπέζαι τοῦ κόσμου; Ἐδῶ ἐν τούτοις, δὲν ἀφῆσωμεν τὸ πρώτον τῆς Ελλάδος

πιστωτικὸν ἰδούμα, τὴν Ἐθνικήν, τῆς διοίας ἡ συγκίνησις δὲν ἐργάτεσσε περισσότερον ἀπὸ δίλγας ὧδας, αἱ ἐλληνικαὶ τραπέζαι ἐπέστρεψαν μὲν θάρρος τὸν κλονισμὸν. Καὶ ἡ Λαϊκή, θευτικωμένη ἐπάνω εἰς μυρισθας λαϊκῶν πεποιητήσεων, ἐδήλωσεν ἀμέσως διε δὲν δέκαμη χρῆσιν τοῦ δικαιοιστασίου καὶ διε πληρώνει μέχρι λεπτοῦ τὰς καταθέσεις τῆς.

⌘

ΑΙ ἀδελφοποτίναι ἔξακολουθοῦν, ή μία μετὰ τὴν ἀλφίον τῆς ὀικογενιακῆς τιμῆς ἀδελφαὶ φονεύονται ἀγρίως ἀπὸ τοὺς ἐντιμοτάτους ἀδελφούς των. Ή κάμα ἀγρυπνος προσιάτης τῆς οἰκογενείας, βυθίζεται εἰς τὴν κοιλιὰν τῆς ἀδελίας, μετὰ τὸ σχετικοῦ τῆς διστίχου τὸ διοίτον ἔχαράχη τοὺς στηγάς ἵπποτικῆς ἔξαρσεως καὶ ἡ διλοισθίασσα μετ' ὀλίγον πλέον εἰς τὸ αἷμα τῆς. Ἡ τιμὴ δύωσις ἐσώθη. Ὁ ἀδελφὸς παραδίδεται ἀγέρωχος εἰς τὴν ἀστυνομίαν, οἱ ἐνοροι τὸν ἀμφώδην. Πῶς; . . . εὐδίσκετο ἐν βρασμῷ ψυχικῆς δρμῆς δ. ἀγρωτος. Ἐπειτα τί θὰ γίνῃ ἡ ὥραία οἰκογενιακῆς τιμῆς ἀν. θά λειψον οἱ κερδεροί τῆς; Ἡ θάρρος λοιπὸν ὁ κατηγορούμενος. Ἡ ἀτιμωρία αὐτὴ ἐξέθρεψε τὸ νικλημα καὶ τὸ ἐγιαντώσε. Τοὺς ἀδελφούς αὐτοὺς δύως καλὸν εἶναι νὰ διαλάσῃ, ἔστω καὶ μίαν φράνη δικαστήριον θηλυκῶν ἐνόρκων.

⌘

ΘΕΑΤΡΟΝ

«Ἡ Σκούπα». —Ἐπήγαντε εἰς τὴν . . . «Σκούπαν;

Οι Ἀθηναῖοι, ἐφ' δοσον θέλουν νὰ ἀνήκουν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐκλεκτῶν, πρέπει νὰ είναι εἰς τὴν θέσιν νὰ ἀπαντήσουν καταφατικῶς. Πρέπει νὰ ἔχουν ὑπότιμον πρέπει εἰς τὴν «Σκούπαν», νὰ ἔχουν ἀπόλαυσθ τὸ ἡμίγυμνον δέαιρα τῶν γηραιῶν τῆς καραπάτιδων, τὴν παλαιόντολογικὴν εὐφυολογίαν, τοῦ κωμικοῦ τῆς καὶ τὴν θλιβερὰν ἀπόπνοιαν, τοῦ πυκνοῦ ἀπροστηθούν τῆς πλατείας: πρέπει ἀκόμη νὰ ἔχουν φθάση μὲ αὐτοκίνητα εἰς τὴν μικρὸν θύραν τοῦ θεάτρου, η διοία πολυφρεταῖται ἀπὸ κόσμον πάσης τάξεως καὶ σπὸν συναγαττάται:

δ. χορδός φαρᾶς

μὲ τὸν αἰκινωμάτι

κατὰ τὴν δομετανά σάτυρον ποῦ ἔκαμεν εἰς τὴν εὐτυχῆ «Σκούπαν», διατυχῆς παπταγάλος. Μετὰ τὴν «Σκούπαν» τίτοτε. Αν δὲν ὑπῆρξε τὸ Α καὶ τὸ Ω τῆς θεατρικῆς μας ζωῆς, δέσποσεν δύως εἰς συρροήν κοσμίου καὶ ποσὸν εἰστοάξεων ἀπὸ διε ἀλλο εκλεκτότερον ἢ μὴ ἔδοθη εἰς τὰ ὑπαίθρια μας θέατροα. Ἐφ' ὃ καὶ οἱ ἀπαυσιδόδοι—διμολογοῦμεν διε εἰμεδα μαζί των—ἐπανέλαβον διας τραγικὰς προφήτειας τοὺς εἰκεν ἐμπενήση η θριαμβευτικὰ δια μέσου τῶν φιλολογικῶν ἀρειτών προσέλαστον τοῦ Τζιώτικου Ραβιστοῦ. Καὶ ἔχουν ἀδικον: Τόπος διοί τοῦ Ραβιστοῦ θετέρη, τὰς πεντακοσίας παραστάσεις, καὶ διοί της «Σκούπα». ἔζησε βίον μεγάλης κνημίας, δὲν ἔχει βεβαίως γῆγη κατάλληλον δια νὰ δεκχῃ οἰονδήποτε ὄγκον ποσόρον. Ας τὴν ἀριστωμεν νὰ δργιάζῃ εἰς τριβόλους. Καὶ δις ἀφήσωμεν μαζὶ τὸν κ. Ρότσιλδ νὰ ἐπιμένῃ δαπανῶν δια, τὴν καλλιτέρουσιν τοῦ στόρου, ἀπὸ τὸν διοίον θά λειψῃ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη ἢ γῆ.

Αἱ Ἐπιδεωρήσεις. —Ἀνώτεραι ἀπὸ τὴν «Σκούπαν», παπότεραι ἀπὸ τὸ μέτριον αἱ ἐφετειναὶ ἐπιθεωρήσεις. Εἰμιστεν νὰ εἴην κανεὶς μίαν πνευματώδη σκηνὴν εἰς τὰ «Ἐπινία», καὶ μίαν ὥραιαν ἐμφάνισην κνημίας εἰς τὰ «Παναθήναια» δ. ἐλληνογαλλικὸς «Πασταράλος» κνημίς νὰ ἔχῃ σύτε κόκκον πνεύματος εἰχεν ἐν τούτοις πλούτον εύμορφιδες, σκηνῶν καὶ ἐνδυμάτων.

Τὰ «Σεφαντώματα» τοῦ κ. Σκάπη, πολὺ κατάτερα ἀπὸ τὸν συγγραφέα του, καὶ δὲ «Καραγκιόζης» τοῦ θεάτρου τῆς Νεαπόλεως, καραγκιόζης ἀληθινός. Τίτοτε δμῶς περισσότερον κατά τὴν ἐπιεικεστέραν κόριαν. Οἱ δύο μας ὁδοῖς πόλεμοι, δὲν κατώρθωσαν νὰ ἔμπνευσουν εἰς τοὺς συγγραφεῖς των, δύο τρεῖς καν στίχους, καὶ ἕνος ἔτους γεγονότα, τὸ ὄποια καὶ αὐτὸς ἀκόμη διαθημεριὸς τύπος παρηκολοῦμέσει μὲν πιεῦμα, δὲν ἐφάνησαν ἀρκεταὶ εἰς ἑνακενούς συνδυασμούς εὐφωνιῶν καὶ μεμονωμένους σατυρογράφους, διὰ νὰ γράψουν ἔστι καὶ μίαν ἀληθινήν ἔξυπνην σκηνήν. Μετὰ τὴν ἐφετεινήν ἐπιθεωρησακήν περιόδον τὸ ἀττικὸν πνέδημα ἐπιστεύθη δικαίως δὲτι ἔχρεων κόπτησε· καὶ ἀτυχῶς δὲν ἔμεινε μόνον. Παρόσιον εἰς τὴν χρειωκοπίαν καὶ τὰ ταμεῖα τῶν θεάτρων, τὰ ὄποια εἰς μάτην προσεπάθησε νὰ στηρίξῃ ἡ εὐτοργος κνήμη τῆς ὁραίας κυρίας Λούη, τῆς Δροσού Κοτοπούλης ἡ φωνῆ, τοῦ ὀπίνην Πλέσσας ἡ ἀεικινησία, καὶ τῶν Ἀγγλίδων χρευτριῶν ὁ σαρκικός πλοῦτος.

«Ἀκτίνες Ν.» Μονότρακτον ἔργον τοῦ κ. Ξενόπουλου, μὲ πολλὴν χάριν καὶ πολλὴν πρωτοτυπίαν. Άπολλην ἀποτελεῖ δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχές ἡριθμητσεν δίλιγας παραστάσεις, καὶ ἐπιστεύθη μᾶλλον διὰ μάνιστητος τῶν ἔφημειρίδων πολεμική συνέταιμε τὴν ζωὴν του. Όπωδήποτε εἶναι «Ξενόπουλος»· τὰ πρόσωπά του λογικά, φυσικά, πηγανοεργάζοντα εἴτε σκηνῆς χωρὶς νὰ ἔνοχλούν τὸν θεατὴν ποτὲ· κάθε εἰσόδος ἀναμένεται, καὶ εἶναι φυσική κάθε ἔξοδος. Κατὰ, τὸ ὄποιον εἰκοποροῦσε πιθανῶς νὰ λείψῃ καὶ ἔμεινεν ἀνεξιχνίαστον, εἶναι ἡ δυνατότητα τῶν προσώπων, Κωστής, Κωστόδηλα, Κωνοταντινία.

«Τὸ Φιόρο τοῦ Λεβάντε». Εἶναι ξωντανή καὶ εὐφυής Ζυκονθινή ἡθογραφία. «Ἄν δ. κ. Ξενόπουλος ἔγραψε διὰ τὸν κ. Πλέσσαν, ἡ δ. κ. Πλέσσας ἔπαιξε διὰ τὸν κ. Ξενόπουλον, δὲν εἶναι γνωστὸν εἶναι βέβαιος δμῶς διὰ σπανίως συγγραφεῖν καὶ ἀνθοποίος συντρήθησαν τῶν ἀρμονικά. Τὸ «Φιόρο τοῦ Λεβάντε» ἐτέτυχε πολὺ, καὶ διόριστος τῆς πρώτης κατεχειροκόρδητος τῶν συγγραφέα, ὁ δποῖος ἔνεφανίσθη τετράσις ἐπὶ σκηνῆς.

«Οἱ Ελευθερωταί» τοῦ κ. Ηλ. Βουτιερίδη. «Ἐργον ἔνθυμικὸν. Καλοὶ στίχοι, εἰς πολλὰ μερὶς διαλογικά κλασικοὶ σχεδόν. Ἐχει πολλὴν ἔμπνευσιν καὶ ἡ ἔμπνευσις αὐτὴ ὑπηρετεῖ τὸν σκοπόν, διὰ τὸν δποῖον ἔγραφη διότι πρὸ παντὸς εἶναι ἔθνικόν ἔργον. Δὲν ἔχει πλοκῆν οὔτε ζητεῖ ν' ἀποδεῖξῃ τίποτε, ἔχει δμῶς ὅραιο ἔθνικά λόγια, τὰ ὄποια ἔνθυμισίζουν, ἀφαρπάζουν, συγκινοῦν. Ἀν εἶναι ἀληθινή ἡ ἔησις τοῦ Σαρούι διὰ τὸ δράμα ἐτευγχάνει, ὅταν σύγκαιη, τὸ δράμα τοῦ κ. Βουτιερίδη ἐπέτυχε· διάτι μᾶς συνεκίνησεν ἀληθινά. Ατυχῶς ἔζησε δίλιγον περισσότερον

que ce que vivent les belles choses...
δύο ἀσπέρας. Εἶναι τὸ ἔργον ποῦ ἔλαβεν εἰς τὸν Ροτίλιδειον τὸ πρόστον βραφεῖον.

«Ἡ Ψύχη τοῦ Στρατιώτου». Εἶναι τὸ δεύτερον πατριωτικὸν ἔργον ποῦ μᾶς δίδει ὁ κ. Λιδωρίκης· ἀνὴ πρότη τὸν πρόσεξις προσθέτει κάπι εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ Κρυφοῦ Πόθου, αἱ δύο τελευταῖαι βέβαιως τῶν ζημιῶνον. Αὐτὴ τοῦλάχιστον ὑπῆρξεν ἡ κρίσις τοῦ πολλοῦ κοινοῦ, ἀπὸ τὴν δποῖαν δὲν ἀφίσταται πολὺ, πρέπει νὰ τὸ δμολογήσωμεν, καὶ ἡ κρίσις τῶν δίλιγων.

“Αν ἡ «Ψυχὴ τοῦ Στρατιώτου» ὑπῆρξεν ἔργον, εἰς τὸ δποῖον κάθε λόγιος εἰμποροῦσε νὰ ἔχῃ πολλὴν ὑπόληψιν, δὲν ἐπιτρέπεται δμῶς νὰ συμβαίνῃ τὸ ίδιον καὶ εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ Κρυφοῦ Πόθου.

*

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Κ. Θεσσαλονίκην. «Εισιρεία «Πατρέων» ὑπάρχει, καὶ ξωντανὴ ψυχὴ τῆς δ. κ. Δαμιβέργης, διευθυντὴς τοῦ πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ. Δύνασθε νὰ ἀποταθῆτε πρὸς τὸν ίδιον δι., δι. τι τυχὸν θέλετε, καὶ εἰς ἡμᾶς ἀκόμη, διότι εὐχαρίστως θ. ἀναλάβωμεν τὴν παρακλήσιν σας. — Μ. Παππαμόσχον, Αμβούργον. Τὰ «Παναθήναια» ἐλπίζουν διὰ δ. κ. Μιχαηλίδης ἐκληροδότηρος καὶ εἰς τὴν νέαν τῶν Διεθνῶν τὴν φιλίαν σας καὶ τὸ ὑπέρ τοῦ περιοδικοῦ ἐνδιαφέρον σας. — Κυρίαν. — Αλεξάνδρειαν. Τοὺς στίχους σας ἐλαύνομεν. Τὸ δεύτερον τετράστιχον μᾶς ἔνθυμιζει καπτοιούς στίχους καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου δποῖου:

Τῆς δματεῖ· Ἐκεῖνος
καὶ ἀπὸ κάτιο εἴναι αὐτὴ
καὶ ἀπὸ ἀπάνω δ.. σπίνος.

“Αν θελήσητε ν' ἀφαρέστητε τὸν σπίνον — διατί τὸν ἀναγκάζετε νὰ γνωρίσῃ τὰ βάσανα τῆς δμοιοκαταληξίας; — Ίωσ. ἡ ποιητική σας ψυχὴ εὖρῃ ἀπλούστερας μεθόδους ἐμφανίσεως. — Γεωργ. Τέλο, Τρίκκαλα. «Άν καὶ ἀνεγνώσαμεν τὸ χειρόγραφον καὶ δμολογοῦμεν διὰ ἔχει πολὺν αἰσθηματικόν τὸ δημοσίευσίν του ὑπό. δρονς. Προσεχῶς θὰ δημιουργήσωμεν δύο νέας σελίδας εἰς τὸ περιοδικὸν δποῖον ὃ κόρμιος τῶν νέων θὰ δύναται νὰ ἀποστέλλῃ τὰ πρωτόλεια του· τὰ καλλίτερα θὰ δημοσιεύνωται δωρεάν καὶ θὰ δίδωνται ἀκόμη καὶ βραβεῖα εἰς τὰ δημοσιεύμενα περίστους κατά τὸ σύστημα, τὸ δποῖον ἀκολουθεῖ τὸ Γαλλικὸν «Annales». — Άδικηθέντα, ἐνταῦθα. Νὰ καυτηράσσωμεν λ. χ. τὸν κ. Ἡπίτην, ἀφοῦ δηγαίνει. Μᾶς ζητεῖτε πρόγματα ἀδύνατα. «Άν θέλετε νὰ σοβαρολγήσωμεν θὰ τὸ ὑποτείνωμεν καὶ αὐτὸς μῆ σας ἐκπλήσσει διὰ καὶ τώρα συμβαίνουν τὰ ίδια. Ή Έλλας ἐδιπλασιάσθη καὶ ἐδιπλασιάσθησαν μαζὶ τὸ σύνορά της, διὰ πλήθυσμός της καὶ οἱ εἰδικοί. Οἱ εἰδικοὶ εἶναι πληγὴ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Ελλάδος, ἀπὸ τὴν δποῖαν δὲν θὰ σωθῇ ποτέ. — Λοχαγὸν Π. Θεσσαλονίκην. «Ἐχετε δικαιον. Τὸ περιοδικόν αὐτὸν λείπει, ἀλλὰ βέβαιως οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὰ στρατιωτικὰ πράγματα εἶναι δίλιγοι καὶ δὲν θὰ δυνατὸν νὰ ζήσῃ ἄνευ πόρων τὰ «Παναθήναια» δίδουν δύο, τρεῖς των σελίδας εἰς ἔγχριτον στρατιωτικὸν ἀρμονικόφραφον ἀναγνώσατε τὸ σημερινόν. Εἰς δίλιγας γραμμάς σας τοῦ τέλους ἔνθυμοντεα τὸ θαυμάσιον δέξιωμα τοῦ Μόλτκε: «se separent pour marcher se reuinir pour combattre», πρόσειμένου δικριβῶς περὶ τῆς ἀνάγκης νὰ βοδίσουν κατά διαφόρους παραλλήλους διισθύνσεις αἱ περιοχαὶ τοῦ Σώματος δροθρον σχετικὸν ὑπάρχει εἰς τὴν Revue des sciences Militaires, εἰς τὸ 1911 νομίζομεν. Φιλόμουνσον, ἐνταῦθα. Τὸ τραγοῦδι αὐτὸς, ποὺ ἐψάλλη εἰς τὸ «Ολύμπια» εἶναι παλαιότατον. Ζητήσατε τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Εἰς τὰ 93». Εἶναι ἀπὸ τὰ τρογικὰ λαϊκά τραγούδια ποὺ συνάδενσαν κατά τὴν τρομοκρατίαν τὸν τριγμὸν τῆς λαμπτόμου.

